

บทนำ

"ที่ดูแลตัวเองจนยังสวยพริ้งทั้งที่อายุเลขห้าแล้วก็น่าชื่นชมอยู่หรอก แต่ด้วยนิสัยควรต้องเรียกเป็นนางมารสองพันปีมากกว่าสาวสองพันปี"

คำพูดที่เปี่ยมไปด้วยอารมณ์หมั่นไส้ถึงความสนใจของหม่อมหลวง เทวิษณุที่กำลังเดินเข้าสู่งานแฟชั่นโชว์เอาไวได้ เมื่อเขาหันไปมองตามเสียง ก็พบว่าคนพูดเป็นสุภาพสตรีสวยเปรี้ยวที่เขาคุ้นหน้าดี และเขาก็ไม่แปลกใจ สักนิดที่เป็นเธอ... หนึ่งนาเรศ อิงรัตนะ หรือที่รู้จักกันในนาม 'คุณหนึ่ง'

ดวงตาคมกริบจับจ้องสาวสวยเจ้าของเรือนผมยาวสีน้ำตาลทองกับ ดวงตากลมโต เขาเฝ้ามองไปหน้างามเบื่อน้อยๆ ตามแรงอารมณ์ จวบจน หญิงสาวหันมา สายตาสองคู่สบกันพอดี เธอหนึ่งไปนิดหนึ่งก่อนจะจ้องกลับมา เขม็ง ราวจะถามว่ามีปัญหาอะไรกับคำวิจารณ์ของเธอหรือเปล่า ซึ่งแน่นอนว่า เขาไม่มี...

ไม่ใช่อะไร ถ้าไม่จำเป็นเขาก็ไม่อยากทะเลาะกับผู้หญิง โดยเฉพาะ ในที่สาธารณะแบบนี้

และที่สำคัญเขาไม่อยากเป็นต้นเหตุให้ผู้หญิงทะเลาะกันด้วย ชายหนุ่มมองอีกฝ่ายในระยะไกลอีกครู่เพื่อเตือนให้หนึ่งนาเรศ

ระวังปากมากกว่านี้ ไม่ว่าจะเธอจะเข้าใจหรือไม่ก็ตาม จากนั้นเขาก็ก้าวเดินต่อไปยังแถวหน้าเวทีซึ่งมีคนกลุ่มใหญ่ยืนอยู่ พนักงานฝ่ายอีเวนต์บอกเขาว่าให้เดินมาตรงนี้ ซึ่งดูจากรูปการณ์แล้วคนที่เขามองหาที่น่าจะอยู่ในกลุ่มคนเหล่านี้จริงๆ

แม่ของเขารักการเป็นจุดเด่น...

หม่อมหลวงเทวีชฎีเดินไปไม่กี่ก้าวก็เห็นผู้ให้กำเนิด... พิมพภัทรา ฐรินทร์ โดดเด่นเสมอ แม้ยามนี้อายุจะมีเลขห้าหน้าห้า แต่ด้วยรูปลักษณ์ภายนอกแล้วให้บอกว่าท่านอายุเพิ่งอยู่ในหลักสามสิบก็เชื่อได้ ไม่เพียงหน้าตาผิวพรรณที่ท่านดูแลบำรุงและเสริมเติมด้วยสารพัดวิธี หากท่านยังเป็นสาวเปรี้ยวที่ตามทันทุกเทรนด์แฟชั่น บางครั้งก็นำเทรนด์เอง และท่านก็รสนิยมดีเสียด้วย

"เทมส์" พิมพภัทราร้องออกมาพร้อมกับโบกไม้โบกมือทันทีที่ลูกชายปรากฏตัวในนครลงสายตา ไม่สนใจว่ากำลังคุยกับใครอยู่

เมื่อคนอื่น ๆ ในวงสนทนาหันมามอง มุมปากของคนเป็นลูกชายก็ยกตามความเคยชินมากกว่าตั้งใจ เขาส่งรอยยิ้มตามมารยาทไปให้ทุกคน โดยถ้วนท้วมตอนแทรกตัวผ่านใครต่อใครไปหาแม่... ชายหนุ่มยกมือไหว้ขณะที่แม่ยกสองแขนขึ้นโอบกอดเขาแล้วแอร์คิสพร้อมทำเสียง 'ม๊ะ'

"สุดหล่อของคุณแม่ คิดถึงจัง ยังนึกอยู่เลยว่าวันนี้จะได้เจอเทมส์ไหม"

"ถ้าผมอยู่ห่างแล้วรู้ว่าคุณแม่ก็ต้องได้เจออยู่แล้วละครับ" เขาบอกดวงตาสีนิลตัวดีไปมองข้างกายพิมพภัทราอย่างรวดเร็ว ครั้นเห็นว่ามันว่างเปล่า ถัดไปมีแค่เพื่อนในวงสังคมนไฮโซของท่านเขาก็สบายใจขึ้นเล็กน้อย

ปัจจุบันพิมพภัทรา มี 'คู่รัก' เป็นดาราที่อายุยังไม่ถึงสามสิบชื่อวรินทร์ พุดง่าญ ว่าอีกฝ่ายอายุน้อยกว่าเขาเสียอีก ซึ่งมันก็ทำให้เขากระอักกระอ่วนแบบแปลกๆ ถึงวรินทร์จะดูแลแม่เขาดีและเข้ากับท่านได้จนสามารถอยู่ด้วยกัน

ได้นานกว่าคนอื่นๆ ที่ผ่านมา กระนั้นเขาก็คงไม่มีทางซิงง่าย

แต่ก็นั่นแหละ...มันเป็นเรื่องส่วนตัวของพิมพ์ภัทรา เหมือนกับเรื่องที่ทำนแต่งงานสามครั้ง มีลูกชายจากการแต่งงานครั้งละคน จนทำให้เขามีพี่ชายต่างพ่ออีกหนึ่งคนและน้องชายต่างพ่ออีกหนึ่งคน กระทั่งในที่สุดทำนก็เลิกแต่งงานแล้วเปลี่ยนคู่อีกไปเรื่อยๆ แทน จนมาถึงคนล่าสุดคือวัชร

ไม่ว่าชีวิตของพิมพ์ภัทราระจะโลดโผนและเต็มไปด้วยสีสันขนาดไหนทำนก็สุดแล้วทำนก็คือแม่ของเขาอยู่ดี ถึงทำนจะไม่ค่อยได้เลี้ยงดูเขาใกล้ชิดเพราะเขาอยู่กับพ่อ แต่ทำนก็ทำหน้าที่แม่แบบห่างๆ ได้ดีพอสมควร

"แต่นี่เดี๋ยวผมต้องกลับขึ้นไปประชุมแล้ว..."

"นั่นไง ทั้งปี" ผู้เป็นแม่ทำท่าเบื่อหน่าย "มาหานี้ที่ไรเจอกันก็ทึ่งๆ เทมส์ก็ต้องประชุมๆๆๆ"

"ผมรับเงินเดือนเขาที่ครับ" หม่อมหลวงเทวีษฎ์ยิ้ม

"จ่ะ แล้วเขาก็ใช้เทมส์ซะคุ้มเลย"

"ถ้าผมเป็นคนจ่ายเงินผมก็ต้องใช้พนักงานที่จ้างให้คุ้มเหมือนกัน" ลูกชายบอก ยังคงยิ้มอยู่ "เดี๋ยวผมต้องไปแล้ว เอาไว้เราค่อยนัดเจอกันนอกรอบนะครับ"

"นี่ก็อีกเรื่อง บอกจะนัดเจอๆ ก็รอบแล้ว ไม่ได้นัดสักที" พิมพ์ภัทราตวัดสายตาค้อนอย่างเปี่ยมไปด้วยจริต ก่อนจะตบต้นแขนลูกชายเบาๆ "เอาล่ะๆ ไปทำงานเถอะจ่ะ ไว้ค่อยเจอกัน"

หม่อมหลวงเทวีษฎ์ยกมือไหว้ลาแม่ จากนั้นเขาก็หันไปส่งยิ้มให้ทุกคนรอบวงสนทนาอีกครั้งก่อนจะผละจากมา บนใบหน้าหล่อเหลายังมีรอยยิ้มเล็กๆ ติดอยู่ อีกครั้งที่มันเป็นการยิ้มตามหน้าที่ ลำพังตัวเขาไม่สนใจภาพลักษณ์ของตัวเองเท่าไร หากในความเป็นจริงเขามีหมวกอีกหลายใบสวมซ้อนกันอยู่ โดยเฉพาะตำแหน่งผู้บริหารของห้างสรรพสินค้า

แต่การเป็นผู้บริหารของห้างก็มีข้อดี คือพอมีอีเวนต์หรูๆ ในห้าง

ที่ตัวเขาอยู่และพิมพ์ภัทราได้รับเชิญให้เข้าร่วม เขาก็แค่ต้องแวะมาเจอท่าน
สักแวบ ซึ่งงานลักษณะนี้ก็มีแทบทุกเดือน เขาจึงไม่ต้องนัดเจอท่านเลย...
มันไม่ใช่ว่าเขาจริงจังจริงจนแมงบังเกิดเกล้า แต่ก็ต้องยอมรับว่าเขาไม่ได้สนิท
กับท่าน ซ้ำมันยังมีอะไรหลายอย่างที่ทำให้เขาไม่สะดวกใจที่จะใช้เวลากับท่าน
นานๆ เท่าไหร่ ดังนั้นให้เรื่องดำเนินไปแบบนี้ก็ถือว่าดีแล้ว

ร่างสูงเดินย้อนกลับมาทางเดิม นั้นทำให้เขาต้องเหินดไกลลจตุที่
หนึ่งนาเรศยืนอยู่กับเพื่อนอีกครั้ง เขาไม่ได้ใส่ใจเธอนัก ทว่า...

"น่าหมั่นไส้"

เสียงของหญิงสาวลอยมาเข้าโสตประสาทอีกหน หม่อมหลวงเทวีษณ์
ไม่ได้หยุดเดินแต่เบือนหน้าไปหาเธออีกรอบ คราวนี้ซึ่งตาดูใส่เธอแถมเพิ่ม
ไปด้วย กระนั้นเธอก็ยังลอยหน้าลอยตาคล้ายจะท้าทาย นั้นทำให้เขานึกจิว
อย่างช่วยไม่ได้ แต่ขายาวๆ ก็ยังพาเขาเดินออกจากพื้นที่จัดงานต่อ ไม่ได้
คิดจะหยุดแวะต่อความยาวสาวความยืด

หนึ่งนาเรศตั้งใจกว่นประสาทและชวนทะเลาะชัดๆ... เป็นผู้หญิง
ที่ไม่น่าวิสาสะด้วยจริงๆ

จนสุดท้ายหม่อมหลวงเทวีษฎ์ก็ผายมือเป็นเชิงเชื้อเชิญให้เธอเข้าร้าน เธอไม่แปลกใจ อีกฝ่ายได้รับเสียงชื่นชมอยู่เนืองๆ ในวงสังคมว่าเป็นสุภาพบุรุษ ก่อนหน้านี้เธอก็มองเขาในแง่ดี ทว่าตั้งแต่ 'เกิดเรื่อง' เธอก็มองเขาไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ดังนั้นตอนนี้จากที่ควรจะชื่นชมเลยกลายเป็นหมั่นไส้ อย่างไรก็ตาม การจะทำตัวบึ้งใส่ทั้งที่เขาแสดงมารยาทที่ดีออกมาแล้ว ไม่ถือเป็นเรื่องฉลาด โดยเฉพาะต่อหน้าพนักงานของร้านที่กำลังยืนจตๆ จ้องๆ คล้ายไม่แน่ใจในสถานการณ์ระหว่างเธอกับเขา

"ขอบคุณค่ะ"

หญิงสาวเอ่ยสั้นๆ แบบให้อีกฝ่ายรู้ว่าเป็นการพูดตามมารยาท จากนั้นเธอก็เดินเข้าสู่ร้านขนมหวานและกวาดสายตามองหาโต๊ะว่าง ด้วยความที่ร้านนี้ค่อนข้างดัง จึงไม่แปลกที่คนจะแน่นร้านในช่วงที่ยังคาบเกี่ยวเวลาอาหารกลางวันแบบนี้... หลังจากสอดส่ายสายตาคู่หนึ่งเธอก็ต้องชะงักเมื่อภาพของสตรีคนหนึ่งผ่านเข้ามาในครรลองสายตา

พิมพ์ภัทรา!

มิน่าคุณหม่อมหลวงถึงมาโผล่ที่นี่ หนึ่งในนาเรศนี่กขณะที่เราสูงเดินผ่านหน้าเธอตรงไปยังโต๊ะของแม่เขา

"ตอนนี้เหลือโต๊ะว่างโต๊ะเดียวค่ะคุณลูกค้า" พนักงานของร้านปรารถเข้ามาเมื่อแน่ใจว่าสาวสวยจะไม่ไปนั่งกับชายหนุ่มที่ยืนมองหน้ากันตรงหน้าร้าน

หนึ่งในนาเรศหันมองพนักงาน จากนั้นเธอก็เบนสายตาดูตามการผายมือของอีกฝ่าย แล้วเธอก็พบว่าโต๊ะตัวนั้นอยู่เยื้องกับโต๊ะของสองแม่ลูก ห่างกันแค่สองโต๊ะเท่านั้น... เธอหันรีหันขวางอยู่ชั่วขณะก่อนจะตัดสินใจเดินไปนั่งที่โต๊ะนั้น เพราะถ้าจู่ๆ เดินออกจากร้านมันก็เหมือนเธอหนีพิมพ์ภัทรา ซึ่งเธอไม่มีความจำเป็นต้องหนี และที่ยิ่งกว่านั้นคือเธอนัดเพื่อนสนิทเอาไว้ เพื่อนเลือกร้านนี้เองเพราะอยากกินขนมอะไรสักอย่าง

หญิงสาวสั่งสมูทตี้มะม่วงโดยไม่รอให้พนักงานเอาเมนูมาให้ พออีกฝ่าย
ไปแล้วเธอก็รีบหยิบมือถือขึ้นมาจากกระเป๋าสะพายแล้วกดต่อสายอย่างรวดเร็ว

"จะถึงแล้วแก" สินีนาถผู้เป็นเพื่อนสนิทส่งเสียงมาทันควัน

"เออๆ แต่ที่ฉันโทรหาแกเนี่ยคือจะถามว่าเปลี่ยนร้านนั่งได้ปะ"

"ทำไมอะ ร้านไม่มีโต๊ะเหรอ"

"มี โต๊ะสุดท้ายเลย แต่ว่าฉันเจอสองแม่ลูกนั่นนะ" หนึ่งในาเรศยกมือขึ้น
ป้องปากเพื่อไม่ให้เสียงพูดเล็ดลอดออกไป

"สองแม่ลูกไหน" เพื่อนถามกลับมาเสียงงงๆ

"ก็สองแม่ลูกนั่นนะ...ที่มีเรื่องกับฉันไง" เธอชัดใจหน่อยๆ ที่เพื่อน
ไม่เข้าใจ ปกติเธอไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับสองแม่ลูกที่เหินมาก่อน ดังนั้นอีกฝ่าย
น่าจะนึกได้

"อ้อ คุณพิมพ์กับคุณเทมส์เหรอ"

"ใช่ล่ะสิ"

"แล้วโต๊ะติดกันเลยหรือไง" สินีนาถซักต่อ

"เปล่า เยื้องๆ"

"แหม ก็แค่อยื้อง ตอนนี่แกนั่งหันหลังให้คุณพิมพ์อยู่ใช่ไหมล่ะ"

"ใช่สิ ฉันจะนั่งหันหน้าหาเขาทำไมล่ะ" หนึ่งในาเรศกลอกตา ก่อนจะ
นึกอะไรขึ้นมาได้ เธออ้าปากจะพูดต่อ หากก็ยังซักว่าเพื่อน

"นี่ก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไรเลย แกหันหลังก็ไม่เห็นพวกเขาแล้ว"

"แต่..." เธอจะแย้ง กระนั้นด้วยความเป็นเพื่อนกันมานานปลายสาย
ก็รู้ทันตามเคย

"น่าแก ฉันอยากกินบิงซูมะม่วงอะ มันเป็นเมนูเฉพาะเดือน แถมวันนี้
ก็วันสุดท้ายแล้วด้วย"

สินีนาถอแงมาตามสัญญาณโทรศัพท์ ทำเอาเธออ้าปากพะงาบๆ
จะงอแงแข่งกับเพื่อนก็พูดไม่ออก สุดท้ายก็ได้แต่ถอนหายใจเฮือก

"งั้นแกก็รีบมาแล้วกัน ก่อนฉันจะหมดความอดทน"

หนึ่งนาราเรศดูตสมุธต์ที่ส่งมาไปเพียงสองครั้ง นอกนั้นเธอใช้เวลาหมดไปกับหน้าจอโทรศัพท์มือถือ ปกติเธอไม่ใช่คนติดมือถืออะไรนักหนา หากวันนี้เธอไม่อยากจะสนใจสิ่งรอบข้าง กระทั่งเสียงของสองแม่ลูกนั้น เธอก็ไม่อยากจะยินให้อารมณ์ขุ่นมัว

จุดเริ่มต้นของเรื่องราวต้องย้อนไปถึงปีก่อนที่เดียว ชนวนปัญหาเริ่มจากตอนนั้นและผลพวงของมันยังลากยาวมาถึงวันนี้ ทั้งที่มันไร้สาระมาก ไม่ใช่ว่าเธอเป็นคนอยากต่อความยาวสาวความยืดหรือ...ยายบ้านนี้ต่างหาก!

หนึ่งนาราเรศอยู่ในวงสังคมมาหลายปี แต่ต่อให้เป็นหน้าใหม่หรือคนวงนอกที่สนใจเรื่องในวงสังคมไฮโซไฮช้อของเมืองไทยบ้างก็ต้องรู้ประวัติของพิมพ์ภัทรา เรื่องราวของอีกฝ่ายไม่ธรรมดา แทบจะเอาไปทำละครได้ทีเดียว ตีตกี้แค่ตอนนี้เรื่องราวนั้นยังไม่จบ...อย่างน้อยถ้าดูจากประวัติที่ผ่านมา ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น

ตระกูลภุรินทร์ของพิมพ์ภัทราเป็นตระกูลเก่าแก่และร่ำรวยเป็นที่นับหน้าถือตา ทรัพย์สินเดิมนั้นมีมาก โดยเฉพาะพวกอสังหาริมทรัพย์จำพวกที่ดิน แลปล่อยเช่าที่ดินก็มีรายได้เหลือกินเหลือใช้ ถึงจะมีชื่อเป็นผู้บริหารในบริษัทของครอบครัว แต่ถ้าเข้าใจไม่ผิดอีกฝ่ายก็เป็นแค่ผู้บริหารในนามเก๋ๆ เอาเข้าจริงแม่ของหม่อมหลวงเทวีชฎาไม่น่าจะเคยทำงานทำการอะไร หากชื่อเสียงอันโด่งดังของพิมพ์ภัทราไม่เกี่ยวกับประเด็นเหล่านี้ มันเกี่ยวกับชีวิตรักและผู้ชายของคุณเธอซึ่งเป็นเรื่องราวให้ชาวสังคมเก็บไว้ซุบซิบกันสนุกปากต่อเนื่องกว่าสามทศวรรษแล้ว

ด้วยความเป็นลูกคนรวย พิมพ์ภัทราจึงถูกส่งไปเรียนในระดับอุดมศึกษาที่สหรัฐอเมริกา แต่เรียนยังไม่ทันจบคุณเธอก็ท้องโต พอเลิกกับแฟนก็ทิ้งลูก

ไว้กับผู้ชาย ส่วนนางศาคณาญาติที่อับอายก็รีบจับคุณเธอใส่ตะกร้าล้างน้ำ
คลุมถุงชนให้แต่งงานกับหม่อมราชวงศ์เทพทัต ฉัตรราชซึ่งก็คือพ่อของ
หม่อมหลวงเทวีษณ์นั่นเอง...หากมองแค่สถานะทางสังคมทั้งสองก็ดูเหมาะสม
กันดี กระนั้นถ้าใครได้รู้จักพ่อแม่ของชายหนุ่มก็จะรู้ว่าสองคนนี้ต่างกัน
โดยสิ้นเชิง ฝ่ายชายหนุ่มเฉลียวใจเย็น ส่วนฝ่ายหญิงร้อนร่าดุด่าไฟ จริงอยู่
คู่ที่ต่างกันไม่จำเป็นต้องเข้ากันไม่ได้เสมอไป ทว่าสำหรับคุณนี่เห็นได้ชัดมากกว่า
เป็นอย่างนั้น และสุดท้ายทั้งสองก็เลิกกันจริงๆ โดยคุณเธอทิ้งลูกไว้กับ
อดีตสามีเหมือนเดิม ซึ่งจะว่าไปก็อาจเป็นโชคดีของหม่อมหลวงเทวีษณ์แล้ว
ก็ได้

อย่างไรก็ตามพิมพ์ภัทราไม่หยุดชีวิตรักของตัวเองไว้แค่นั้น คราวนี้
คุณเธอเบนเข็มไปหาผู้ชายคงแก่เรียนจนได้ลูกชายอีกคน และคุณเธอก็หย่า
อีกรอบ คราวนี้ดูเหมือนคุณเธอจะได้เรียนรู้แล้วว่าแต่งงานไปก็เท่านั้น
เลยเปลี่ยนแปลงยุทธวิธีใหม่ คุณเธอเลิกแต่งงานแล้วหันไปใช้วิธีเปลี่ยนผู้ชาย
ที่คบหรือคงไปเรื่อยๆ ตรงนี้เองที่ขาเม้าท์ชอบนัก เพราะผู้ชายของ
พิมพ์ภัทรานั้นหลากหลายมาก ไม่ว่าจะเรื่องรูปลักษณ์ ฐานะ นิสัยใจคอ
หรือกระทั่งอายุ

ปัจจุบันผู้ชายของพิมพ์ภัทราอายุน้อยกว่าคุณเธอราวครึ่งหนึ่ง เป็นดารา
เสียชีวิต ถึงจะไม่ดังอะไรนักก็ตาม อีกทั้งฝ่ายหญิงก็ไม่ได้ออกตัวเรียกว่า
เป็นแฟน แค่คงกันไปไหนต่อไหนให้คนอื่นรับรู้เข้าใจกันเอง มันไม่แปลก
ในเมื่อคุณเธอรวยจนสามารถเลี้ยงผู้ชายได้เป็นโหลแบบขนตาต่างๆ ไม่ร่วง
สักเส้น แต่ที่แปลกคือคุณเธอยู่กับดาราชื่อวรินทร์คนนี้เป็นปีแล้ว ซึ่งถือว่า
นานกว่าผู้ชายคนอื่นๆ ที่ผ่านมามาก ตอนนี่ใครต่อใครจึงพากันสงสัยว่า
พิมพ์ภัทราอาจหยุดที่คนนี้ กระนั้นก็มีคนไม่เห็นด้วย บอกว่าสันดานคน
เปลี่ยนแปลง ดั่งนั้นจึงเชื่อกันว่าอีกไม่นานคุณเธอก็น่าจะเดินทางไปหาผู้ชาย
คนใหม่ ซึ่งเรื่องนี้ก็ต้องรอดูกันต่อไป

ความจริงแล้วหนึ่งนาเรศไม่ได้สนใจเรื่องชีวิตรักอันแสนมีสีสันของ พิมพ์ภัทราเลย ลำพังแค่เรื่องงานเธอก็ยุ่งจนหัวปั่นแล้ว และที่ผ่านมา เธอกับอีกฝ่ายก็แคร์จู้กันผ่านๆ ตามงานเลี้ยง ทำนองว่ารู้จักหน้ากับชื่อ ของกันและกัน ไม่เคยโอภาปราศรัยกันจริงจังด้วยซ้ำ จนกระทั่งเมื่อหนึ่งปีที่แล้ว ตอนพิมพ์ภัทรายังโสดก่อนจะเจอวัณธร คุณเธอมาอยู่กับพ่อของเธอ!

ตั้งแต่แม่ของหนึ่งนาเรศเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งตอนเธอยังไม่ทัน เข้ามหาวิทยาลัยดี วรยศพ่อของเธอก็ครองตัวเป็นโสดมาตลอด ท่านบอกไว้ในเมื่อมีเธออยู่ตั้งนั้นก็ไม่มีทางเหงา อีกอย่างแค่เรื่องบริษัทท่านก็ปวดหัวมาก จนไม่นึกอยากหาเรื่องใส่ตัวเพิ่มด้วยการรับใครอีกคนเข้ามาในบ้าน ซึ่งจะว่าไป มันก็เป็นเหตุผลที่ฟังขึ้นในเวลานั้น ตอนที่แม่ป่วยครอบครัวเธอหมดคำรักษา ไปเยอะมากจนส่งผลกระทบต่อบริษัทเฟอร์นิเจอร์ที่ทำมาเยี่สิบกว่าปี สถานะ การเงินในเวลานั้นถือว่าอ่อนแอแน่น กว่าวรยศกับเธอจะช่วยกันฝ่าฟันกลับมาได้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แต่ถ้าตอนนั้นพ่อเกิดนึกอยากมีภรรยาใหม่ขึ้นมา มันน่าจะ ยากยิ่งกว่านี้อีกก็ได้

โดยสรุปก็คือพ่อของเธอโสดและไม่สนใจใคร จนกระทั่งวรยศไปงาน แต่งงานงานหนึ่งกับเธอและได้พบกับพิมพ์ภัทรา คุณเธอแสดงความสนใจ พ่อเธอจนสังเกตได้ ตอนแรกหนึ่งนาเรศคิดว่าถ้าพ่อทำเฉยเสียอีกฝ่าย น่าจะเลิกราไปเอง หากความจริงไม่เป็นเช่นนั้น พิมพ์ภัทราเหมือนอยาก เอาชนะวรยศเลยเดินหน้ารุกเต็มที่ ไม่สนใจแม้พ่อเธอจะแสดงท่าทีเฉยชา ไม่ตอบสนองใดๆ เลยก็ตาม จนหญิงสาวได้ยินว่าวรยศเริ่มโดนลากเข้าไป เป็นหัวข้อซุบซิบในวงสังคม เธอเลยทนไม่ไหวและตัดสินใจเข้าไปพูดกับ พิมพ์ภัทร่าอย่างสุภาพหากตรงไปตรงมาว่าขอให้เลิกยุ่งวุ่นวายกับพ่อเธอ เสียที

วันนั้นไม่ได้เกิดเหตุทรมึงเียงใหญ่โตแต่อย่างใด หนึ่งนาเรศจึงสรุป เอาเองว่าแม่ของหม่อมหลวงเทวีษฐุ์เข้าใจแล้ว หากเอาเข้าจริงปรากฏว่า

ไม่ใช่ คุณเธอเล็กยุ่งกับวรายศ กระนั้นกลับเอาเธอกับพ่อไปเหินบแนม
หาว่าเธอเป็นลูกแหงหวงพ่อบ้างละ หาว่าพ่อเธอไม่มีความเป็นผู้นำและ
อยู่ใต้อาณัติลูกสาวบ้างละ ขนาดที่คุณเธอมีวัณธแล้วก็ยังไม่ยอมเล็ก
เธอเลยควันออกหุงจนตามไปจะพิมพิภัทราถึงที่ คราวนี้เธอไม่สนด้วยว่า
จะต้องรักษาหน้าอีกฝ่ายไม่ให้อันอื่นรู้ ก็ในเมื่ออีกฝ่ายยังทำลายชื่อเสียง
ของเธอกับพ่ออย่างไรมารยาท แล้วเธอจะไปแคร์คุณเธอทำไม

กับคนแบบนี้ต้องตาต่อตา ฟันต่อฟัน!

'คุณพิมพิภัทราคะ ฉันขอคุยด้วยหน่อย'

ถึงจะโมโหอย่างไรหากจะให้ไปวินแวดๆ ในที่สาธารณะนั้นไม่ใช่นิสัย
ของเธอ ดังนั้นเธอจึงเพียงปราดเข้าไปหยุดยืนข้างโต๊ะน้ำชาในโรงแรมชื่อดัง
ซึ่งเป้าหมายกำลังนั่งจิบชาเม้าท์กับเพื่อนๆ อยู่ พอไปถึงเธอก็เปิดประเด็น
ทันที ไม่คิดจะรอฟังคำทักทายหรือสัญญาใดๆ เพราะยังไ้วันนี้เธอก็ต้อง
พูดกับอีกฝ่ายให้รู้เรื่อง

'ฉันอยากจะมาพูดให้ชัดอีกครั้งเพื่อตอนคุยกันครั้งก่อนคุณฟังไม่เข้าใจ
ขอไม่พูดเป็นการส่วนตัวนะคะเพราะฉันต้องการพยาน เพื่อคุณไม่แน่ใจว่า
รับสารไปถูกไหมจะได้กลับไปถามเพื่อนที่หลังได้'

หนึ่งนาเรคโปรยยิ้มหวานเคลือบยาพิษใส่ตาอีกฝ่ายที่อยู่อึ้งๆ คง
คาดไม่ถึงว่าเธอจะบุกมารัวคำพูดใส่เป็นชุดแบบนี้

'เอาละคะ เข้าเรื่องเลยจะได้ไม่เสียเวลา ก่อนอื่นฉันขอยืนยันอีกครั้งว่า
ฉันไม่เคยคิดจะก้าวกายเรื่องชีวิตส่วนตัวของคุณพ่อ ถ้าท่านอยากจะมี
ภรรยาใหม่ฉันก็ไม่ปัญหา ที่ผ่านมามีผู้หญิงมาทอดสะพานให้คุณพ่อฉันเยอะ
หลายคนเป็นผู้หญิงที่ฉันว่าประวัติดีและน่าประทับใจ แต่ท่านก็เลือกจะเป็น
โสดอยู่ดี...คุณพ่อฉันชอบทำนองๆ นะคะ เพื่อรักษาหน้าผู้หญิงนั้นแหละ
ผู้หญิงส่วนใหญ่เขาก็รักษาเกียรติของตัวเองกันดีและถอยออกไปเงียบๆ
นานๆ ถึงจะเจอพวกไร้สติจนคุณพ่อต้องวานให้ฉันช่วยพูดให้สักคน'

แม้สีหน้าท่าทางและคำพูดของหญิงสาวจะฟังสุภาพอย่างยิ่ง กระนั้น
เนื้อความแฝงไว้ด้วยการเหน็บแนมแตกตันทิมพิภพาทราแทบทุกประโยค
ตั้งนั้นจึงไม่แปลกที่ฝ่ายหลังจะจ้องเธออย่างจะกินเลือดกินเนื้อ ส่วนเพื่อนๆ
ของคุณเธอก็ดูเหมือนจะช็อกกันไปหมดแล้ว แต่ก็แน่นอนว่าเธอไม่แฉแสด
สักนิดและยังเดินหน้าต่อ

'สรุปนะคะ ฉันพยายามพูดให้ง่ายที่สุดเพื่อที่คุณจะได้ไม่เข้าใจผิดอีก
ข้อหนึ่งคือฉันไม่ได้หวังคุณพ่อ ข้อสองคุณพ่อฉันอยากโสดเองไม่ใช่เพราะ
ฉันบังคับ ข้อสามคุณพ่อของฉันไม่ได้ชอบคุณ และสุดท้ายถือว่าเป็นข้อสาม
จุดห้าแล้วกัน คุณเองก็มีผู้ชายคนใหม่แล้ว...'

'คุณหนึ่งนาเรศ' เสียงทุ้มลอยมาแทรกจากทางด้านหลังก่อนที่เธอ
จะหันพูดจบประโยค พอหันไปก็พบว่า เป็นหม่อมหลวงเทวีษฎ์ สีหน้าของเขา
เคร่งขรึมอย่างยิ่ง 'ผมขอคุยกับคุณหน่อยได้ไหมครับ... คุยเป็นการส่วนตัว'

ดวงตากลมโตสีน้ำตาลมองใบหน้าหล่อเหลาอย่างประหม่อม ก่อนที่
หญิงสาวจะเหลือบสายตาไปมองพิมพิภพาทราอีกรอบ อันที่จริงก็พอจะพูดได้ว่า
เธอเสร็จธุระกับอีกฝ่ายแล้ว ดังนั้นเธอจึงพยักหน้ารับ

'ได้ค่ะ'

'เชิญครับ' ชายหนุ่มผายมือไปยังทางออกของร้านน้ำชา

'หวังว่าครั้งนี้คุณคงเข้าใจแจ่มแจ้งชัดเจนแล้วนะคะ จะได้ไม่เอาเรื่องนี้
ไปพูดผิดๆ อีก' หนึ่งนาเรศไม่วายหันไปหาพิมพิภพาทราอีกรอบ จากนั้นก็หันไป
ไปรอยยิ้มให้คนที่เหลือในโต๊ะโดยถ้วนท้าว 'ลานะคะทุกท่าน'

จากนั้นหญิงสาวก็เอียงกรายออกจากร้านน้ำชา เธอไม่ได้สนใจดูว่า
หม่อมหลวงเทวีษฎ์เดินตามมาหรือเปล่าและตรงออกไปยังล็อบบี้ของโรงแรม
พอเห็นว่ามีมุมที่พอจะยืนคุยแบบเป็นส่วนตัวได้ว่างอยู่ก็ปราดไปทันที
หันไปดูอีกทีก็พบว่าร่างสูงเดินตามมาแบบเว้นระยะห่างพอสมควร

'ไม่ทราบว่ามีธุระอะไรกับฉันคะ' หนึ่งนาเรศถามเมื่อเขามาหยุดยืน

ตรงหน้า

'คุณก้าวร้าวกับคุณแม่ผม ผมถึงต้องหยุดคุณ' หม่อมหลวงเทวีษณ์
ไม่อ้อมค้อม

'ก้าวร้าว?' เธอทวนคำ ทำท่าแปลกใจเต็มประดา 'ฉันก้าวร้าวต่อ
คุณแม่คุณยังงៃไม่ทราบคะ กิริยาท่าทาง น้ำเสียง หรือคำพูด'

'คุณน่าจะรู้ดีแก่ใจนะคุณหนึ่งนาเรศว่าคุณพูดอะไรออกมาบ้าง'

ชายหนุ่มมองเธอเหมือนจะบอกว่าอย่าแกล้งงៃ ซึ่งก็ว่าไม่ได้ เพราะ
เธอแกล้งงៃจริงๆ และเธอก็จะแกล้งงៃต่อด้วย

'คุณหมายถึงความจริงที่ฉันพูดกับแม่คุณหรือคะ'

'ต่อให้มันเป็นความจริงคุณก็ควรมีวิธีพูดกับท่านที่ดีกว่านี้'

'ด้วยความสัจย์จริงนะคุณหม่อมหลวงเทวีษณ์...' เมื่อเขาเรียกเธอ
ด้วยชื่อจริงเต็มยศเธอก็เอียง 'ฉันเคยคุยเรื่องนี้กับคุณพิมพ์ภัทราเป็นการ
ส่วนตัวแล้วหนหนึ่ง แต่เหมือนแม่คุณจับใจความไม่ได้ แล้วยังพูดถึงฉันกับ
คุณพ่อเสียๆ หายๆ ต่อ วันหนึ่งฉันถึงต้องพูดแบบมีพยานงៃคะ...คุณเป็นลูกชาย
น่าจะรู้จักแม่คุณดีจนพอจะประเมินได้นะว่าที่ฉันพูดเป็นความจริงหรือเปล่า'

หญิงสาวปิดท้ายประโยคด้วยรอยยิ้มหวานหยด ขณะที่สีหน้า
หม่อมหลวงเทวีษณ์ยั้งดูเคร่งขรึม เธอเดาว่าเขาน่าจะรู้นิสัยแม่ตัวเองอยู่แก่ใจ
และการกระทำถัดมาของเขาก็ยืนยันว่าเธอคิดถูกแล้ว เพราะเขาไม่เถียงสักคำ

'แต่ไม่ว่างៃงៃมันก็ต้องมีวิธีที่ดีกว่าการเดินทางงៃไปพูดกลางโต๊ะน้ำชา
แบบนี้'

'ฉันก็ไม่ค่อยรู้จักคุณพิมพ์ภัทราเสียด้วย ฉันก็ไม่ออกหรือออกคะ
ว่ามีวิธีไหนที่ดีกว่านี้...คุณมีวิธีเด็ดๆ ที่จะทำให้แม่คุณเข้าใจในรอบเดียว
ไหมละคะ ฉันจะได้เก็บไว้เผื่อคราวต่อไป' หญิงสาวเลิกคิ้ว

'คุณหนึ่งนาเรศ ตราบใดที่คุณยังเอาแต่พูดยียวนยัวโมโหคนแบบนี้
อย่างงៃแต่คุณแม่ผมเลย ไม่ว่านใครก็ต้องไม่อยากจะญาติกับคุณทั้งนั้น'

'ฉันก็ไม่ได้อยากญาติดีกับคนที่สร้างความเดือดร้อนให้ครอบครัวของ ฉันหรอกค่ะ' เธอสวนกลับทันควัน ดวงตากลมโตสีน้ำตาลวาววับ 'แค่คุยกัน 'ไม่กี่ประโยคคุณก็สรุปแล้วว่าคราวก่อนฉันยั่วโมโหคุณพิมพ์ภัทราเขาถึง 'ไม่ยอมเลิกพูดจาเสียๆ หายๆ เกี่ยวกับครอบครัวฉัน ขอโทษเถอะ ถ้าแม่คุณ เลิกยุ่งกับคุณพ่อฉันไปเงียบๆ มันจะมีเรื่องมาจนถึงวันนี้ไหม ฉันอดทน โดนกระทำมาหลายเดือนแล้ว นี่ยังต้องมาเป็นแพะรับความผิดแทนแม่คุณ อีกเหรอ'

หม่อมหลวงเทวีษฎ์หนึ่งไป หากหนึ่งนาเรศก็เครื่องติดแล้ว ลำพังแค่ พิมพ์ภัทราคนเดียวเธอก็โมโหมากจนควีนแทบออกหู นี่มีลูกชายของ อีกฝ่ายมาซ้ำอีก ถึงเธอจะไม่รู้จักชายหนุ่มมาก่อน กระนั้นเท่าที่เห็นและ 'ได้ยินมาเขาฟังดูเป็นคนมีเหตุผลกว่านี้ แต่สุดท้ายดูเขาก็ไม่ได้ดีไปกว่า ผู้เป็นแม่เท่าไรเลย!

'หรือว่าคุณไม่เคร่งเรื่องการตกเป็นขาคาวๆ เหมือนคุณพิมพ์ภัทรา ด้วยอีกคน อยากรองบ้างไหมล่ะ ฉันจะได้ปล่อยขาคาวบ้าง...เอาอะไรดี เอาเป็นคุณแอบกิ๊กกับฉันแล้วแม่ไม่ปลื้มเลยปล่อยขาคาวทำร้ายฉันกับคุณพ่อ ดีไหม'

ชายหนุ่มจ้องเธอเหมือนไม่เชื่อหู หากยังไม่ทันที่เขาจะเหยอปาก พูดโต้ตอบ อยู่ดีๆ พิมพ์ภัทราก็ปรากฏตัว พอมาถึงคุณเธอก็ดึงลูกชาย ให้ก้าวถอยห่างจากหนึ่งนาเรศ

'ไม่ต้องคุยแล้ว เทมส์กลับไปกับคุณแม่ คุณแม่ไม่ยอมให้เทมส์เข้าใกล้ ผู้หญิงคนนี้'

หญิงสาวจ้องหน้าแม่ของหม่อมหลวงเทวีษฎ์ จากนั้นเธอก็แค้นหัวเราะ ออกมาดั่งเฮอะ

'ฉันก็ไม่อยากเข้าใกล้พวกคุณแม่ลูกเหมือนกันนั่นแหละค่ะ ไม่ต้องห่วง คุณก็ช่วยกรุณาเลิกยุ่งกับครอบครัวของฉันด้วยแล้วกัน...แบบนี้ไม่ก้าวร้าว

ใช้'ไหมคะ' ประโยคหลังหนึ่งนาเรศหันไปยกคิ้วใส่ชายหนุ่มแบบตั้งใจกว
แต่เธอก็ไม่ได้รอฟังคำตอบ 'เออละคะ ฉันยอมรับว่าที่คุณพูดมาก็ถูก ฉัน
นิสัยไม่ดี ชอบจิก เหน็บแนม แล้วก็กวนประสาทชาวบ้าน ฉันยอมรับผิดโดยดี
ไม่มีข้อแก้ตัว และต่อไปจะระวังกว่านี้ ขอคุณค่ะ แล้วก็ขอลาเลยนะคะ'

เธอส่งยิ้มให้หม่อมหลวงเทวิษณ์ จากนั้นก็ยกมือไหว้เขาอย่างงดงาม
แล้วหมุนกายจากมาสวยๆ...

แน่นอนว่าวันนั้นเธอไม่ได้นึกขอบคุณเขาจากใจจริงหรอก เธอก็แค่
อยากแสดงให้ชายหนุ่มเห็นว่าเธอต่างจากเขาและแม่ ซึ่งนอกจาก
จะไม่ยอมรับผิดแล้วยังโยนความผิดใส่หัวชาวบ้านหน้าตาเฉยเสียอีก

พิมพ์ภัทราเจอรวยศเมื่อปีก่อน คุณเธอรุกฟ่อของหญิงสาวอย่างหนัก
มาหลายเดือนจนเธอหมดความอดทน หลังจากนั้นนายป้ามหาภัยก็หาเรื่อง
เธอกับรวยศต่อมาอีกหลายเดือน จนกระทั่งเกิดเหตุที่ร้านน้ำชากับหม่อมหลวง
เทวิษณ์เมื่อสองเดือนที่แล้ว...พอมาไล่เรียงเวลาดูแล้วหนึ่งนาเรศก็กลอกตา
เพราะนี่น่าจะเข้าข่ายมหากาพย์ทีเดียว แถมนอกจาก همینหน้าคนแม่แล้ว
ตอนนี้เธอยังได้หมั้นใส่คนลูกเพิ่มอีกต่างหาก

ความจริงหนึ่งนาเรศเข้าใจดีว่าเขาต้องการปกป้องแม่ แต่เธอก็มีฟ่อ
ที่ต้องปกป้องเหมือนกัน หน้าซ้าต้นเหตุคือแม่ของเธอ แต่เขาต้นทำเหมือน
เธอเป็นฝ่ายผิดแค่คนเดียว เธอเคยได้ยินคำพูดว่าพ่อแม่รังแกฉัน นี่ลูกรังแก
พ่อแม่ชัดๆ! ถึงจะเป็นบุพการีแต่ผิดก็คือผิด พ่อแม่ก็คือมนุษย์เหมือนลูก
ผิดก็ต้องเตือน ไม่ใช่ปกป้องยกขึ้นหิ้งยันเต แบบนี้ใช้ได้ทีไหนกัน!

บทที่ 2 ผู้หญิงไร้มารยาท

หนึ่งนาเรศรู้สึกว่ารอเพื่อนนานราวชั่วโมงกับชั่วโมงครึ่งทั้งที่เข้มยาว บนนาฬิกาข้อมือฟ้องว่าแท้จริงเวลาเพิ่งผ่านไปสิบห้านาที เธอรำร่าจะลุก ออกจากร้านหลายรอบแต่พอคิดว่าเพื่อนอยากกินขนมร้านนี้เธอก็สะกดใจไว้ ลำพังแค่นี้ก็ถึงเรื่องเก่าก่อนก็น่าหงุดหงิดพอแล้ว ถึงจะนั่งหันหลังแถม พยายามจกดจ้อกับมือถือหากหูของเธอก็ยังได้ยินเสียงของพิมพ์ภัทรา เป็นระยะ จับใจความได้บ้างเป็นบางจังหวะ ซึ่งก็ดีหน่อยตรงที่ดูเหมือน คุณเธอจะไม่ได้กำลังพูดถึงเธอ

ก็ลองถ้าพูดถึงเธอคงได้ลู่ไปล้มโต๊ะของสองแม่ลูกแน่ๆ!

อย่างไรก็ตามในที่สุดการรอคอยของหญิงสาวก็สิ้นสุดลง เธอสังเกตเห็น เพื่อนเดินมาผ่านทางผนังกระจกหน้าร้าน นั่นทำให้เธอโล่งใจ เพียงไม่นาน หลังจากนั้นเสียงคุ่นหูของเพื่อนก็ลอยมา...และไม่ใช่การคุยกับเธอเสียด้วย

"สวัสดิ์คะคุณพิมพ์ คุณเทมส์"

หนึ่งนาเรศได้ยินเสียงตอบกลับจากพิมพ์ภัทรา หากเธอจับใจความ ไม่ได้ว่าคุณเธอพูดอะไร ได้ยินแค่เสียงเพื่อน

"นัดเพื่อนไว้ นะคะ"

หลังจากนั้นสักพักสินีนาถก็เดินหน้าระรินตรงมาหยุดที่โต๊ะของเธอ

"มาแล้วแก"

"ยะ ได้ยินเสียงแกมาก่อนเลย" เธอกลอกตา จากนั้นก็ทำปากขมุขขมิมเป็นประโยค "สวัสดิ์ค่ะคุณพิมพ์"

"แกก็รู้ว่าอะไรเป็นอะไร" เพื่อนทำปากขมุขขมิมบ้าง บนดวงหน้าสวยแบบหมวยๆ ที่ได้รับการตกแต่งอย่างดีจนไว้ด้วยรอยยิ้มฆ่าขณะที่เธอดิ่งเก้าอี้ ออกหนึ่ง

"ยะ!" หนึ่งในนาเรศก่อน ก่อนจะเงยบเพราะพนักงานปราดเข้ามาที่โต๊ะและยื่นเมนูให้ผู้มาใหม่

สินีนาถเป็นเพื่อนตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายของเธอ อีกทั้งยังถือเป็นคุณหนูไฮโซคนหนึ่งด้วย ครอบครัวของอีกฝ่ายทำธุรกิจชิปปิงและโลจิสติกส์ใหญ่โต แม่ของเพื่อนเองก็โลดแล่นอยู่ในวงสังคมมาตั้งแต่ยังสาว ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่อีกฝ่ายจะรู้จักกับพิมพ์ภัทราและลูกชาย

"นี่แกจะกินแค่สมูทตี้หรือ หรือว่าสั่งของไปแล้วแต่ยังไม่ได้" สินีนาถหันมาถามหลังจากสั่งของที่อยากกินเรียบร้อยแล้ว

"เปล่า เตียวฉันจะแย่งแกกิน แกสั่งมาอย่างไรก็กินใหม่หมดอยู่แล้ว" หนึ่งในนาเรศบอกหน้าตาเฉย

"โอ้บ้า!" สินีนาถปรีชาซึ้งทั้งเสียงหัวเราะก่อนจะยื่นเมนูคืนให้พนักงาน

"แกเถอะ ไปตัดผมใหม่มาตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย แซ่บดี"

"นี่เพิ่งจัดมาจากเกาหลี" สาวหมวยซึ่งตอนนี้อยู่ในทรงผมบีบม้วนปลายสีเบอร์กันดียกมือขึ้นมาสะกิดปลายผมให้สะบัดไหว "แต่จะบอกว่าช่างก็เร็ดพอกับทรงผมเลยแก โอป้างานดีเวอร์"

"ไหนหลักฐาน" หนึ่งในนาเรศถามทันที และเพื่อนก็หันไปหยิบมือถือมากดแล้วเปิดรูปให้ดูได้ทันทีเช่นกัน พอเห็นแล้วเธอก็พยักหน้าหงึกๆ "เออ ดียู่"

"แหม แค่ดีอยู่เองหรือ ฉันว่าดีมากนะ" สินีนาถดึงมือถือกลับมาดูก่อนจะเงยหน้าขึ้นมามี้มกวนๆ "สงสัยอย่างแกต้องแบบคุณเทมส์มั้ง ถึงจะบอกว่าหล่อได้"

"ไอ้เพื่อนเลย!" คนมีคดีกับหม่อมหลวงเทวิษณุถึงตาใส่เพื่อนอย่างดูเด็ดเมื่อสองสามปีก่อนตอนที่สินีนาถพาเธอเข้าสู่วังสังคม เธอได้เห็นลูกชายคนกลางของพิมพ์ภัทราเป็นครั้งแรกในงานเลี้ยงหนึ่ง นอกจากความสูงแล้วใบหน้าหล่อเหลาราวพระเอกที่หลุดออกมาจากละครก็สะดุดตาเธอทันที คำนั้นเธอชมเขาให้เพื่อนฟัง แต่พอมาตอนนี้...ก็นั่นแหละ ความหล่อไม่ได้ช่วยอะไรถ้าตรรกะฟัง!

สินีนาถหัวเราะระ่า ขณะที่หนึ่งนาเรศตัวตาสายตาค้อนวงใหญ่... เลิกดีกับพิมพ์ภัทราให้เห็นจะได้มาดีกับเพื่อนสนิทแทนนี้แหละ

"น่าหงุดหงิดจริงๆ"

เสียงบ่นของพิมพ์ภัทราจุดให้ลูกชายที่กำลังก้มหน้าก้มตาอ่านอีเมลเลื่อนสายตาดูขึ้นมองแวบหนึ่ง ก่อนที่ดวงตาคมจะหลุบกลับไปอ่านอีเมลต่อ

"ย้ายร้านใหม่ล่ะครับ"

ถึงแม้จะไม่ได้พูดชัดๆ ว่าหงุดหงิดเรื่องอะไร แต่เขาก็ทราบดีว่าท่านหมายถึงการที่เวลานี้ในร้านมีหนึ่งนาเรศนั่งอยู่ด้วย เนื่องจากตอนเขามาถึงท่านก็บ่นปนเหน็บแนมเธอให้เขาฟังมารอบหนึ่งแล้ว ยังดีที่ท่านไม่ออกชื่อและไม่ได้พูดยืดยาวนักก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา เพราะถ้าหนึ่งนาเรศได้ยินรับรองว่าต้องมีเรื่องอีก

หม่อมหลวงเทวิษณุคิดว่าหญิงสาวคนนั้นมีความคล้ายคลึงกับพิมพ์ภัทราอยู่หลายส่วน ไม่ว่าจะเรื่องความเปรี้ยว แต่งตัวเก่ง ไม่ยอมคน และร้าย...พูดก็พูด แม่เป็นผู้หญิงแบบที่เขาไม่ชอบเอาเสียเลย ดังนั้นเขาจึงไม่อยากเฉียดกรายเข้าไปใกล้หนึ่งนาเรศด้วย แต่ก็เหมือนโชคชะตา

เล่นตลก ผู้หญิงสองคนนี้มีเรื่องกัน ซึ่งแน่นอนว่าต่างฝ่ายไม่มีใครยอมใคร เวลานี้เขาจึงโดนลากเข้ามาติดบ่วงแห่งความวุ่นวายน่ารำคาญไปด้วย

"ทำไมคุณแม่จะต้องย้ายร้านในเมื่อคุณแม่มาก่อน"

"งั้นก็เลิกสนใจเขาเถอะครับ เพราะเขาก็ไม่สนใจคุณแม่เหมือนกัน ไม่ใช่เหรอ... หรือเราสลับที่กันดีไหมคุณแม่จะได้ไม่ต้องเห็นเขา" ชายหนุ่มพูดต่อโดยที่สายตายังอยู่กับหน้าจอโทรศัพท์

จากที่นั่งของเขาถ้ามองตรงผ่านแม่ไปจะมีกระจกเงาติดอยู่ เขาจึงพอจะเห็นว่าหนึ่งนาเรศหันหลังให้โต๊ะของเขาโดยตลอด ไม่ได้หันมาเลย ดังนั้นก็พอจะพูดได้ว่าปัญหาอยู่ที่แม่ของเขาเอง

"ไม่เอา คุณแม่ไม่ให้เทมส์เห็นแม่นั้นแทนหรือ" พิมพ์ภักทราปฏิบัติเธอย่างปับปึง

"ถึงผมเห็นก็ไม่เกิดอะไรขึ้นหรือครับ" หม่อมหลวงเทวีษฎ์เก็บโทรศัพท์ในที่สุด

"ยังงใจปลอดภัยไว้ก่อนดีที่สุด"

ชายหนุ่มรู้สึกเอือมระอาแม่หน่อยๆ กระนั้นเขาก็ปิดปากเงียบตามนิสัย ไม่มีประเด็นที่จะเถียงกับท่าน

"เทมส์เถอะ เมื่อไหร่จะมีแฟนสักที ไม่เหงาบ้างหรือไง" เมื่อเห็นว่าเขาเงียบผู้เป็นแม่ก็เปลี่ยนเรื่อง

แฟนที่ชายหนุ่มคบแบบจริงจังคนสุดท้ายก็ตั้งแต่สมัยเรียนปริญญาตรีที่อังกฤษนั่นเองทีเดียว อีกฝ่ายเป็นสาวฝรั่งเศสที่เรียนด้วยกัน แต่เมื่อเรียนจบแล้วเขาไม่ได้คิดจะลงหลักปักฐานอยู่ยุโรป ส่วนฝ่ายหญิงก็ไม่ได้อยากมาอยู่เมืองไทย สุดท้ายเลยต้องแยกย้ายกันไป พอกลับมาเมืองไทยแล้วเขาก็ไม่ได้คบใครจริงจังอีก มีที่ควงๆ ศึกษากันอยู่บ้างแต่ท้ายที่สุดก็ห่างกันไป แต่ส่วนใหญ่เขาจะอยู่ในสถานะโสดสนิทมากกว่า

"คุณแม่ก็เห็นว่าผมไม่เหงา"

"เทมส์นี้เป็นลูกชายที่ต่างจากคุณแม่สุดๆ เลยจริงๆ" พิมพ์ภัทราพูดเป็นเชิงป่น

หม่อมหลวงเทวีษฎีไม่ออกความเห็นใดๆ เขาไม่เคยนึกชอบวิธีการใช้ชีวิตของแม่ รวมถึงไม่ชอบนิสัยหลายอย่างของท่านด้วย แน่แน่นอนว่าเขาไม่เคยแสดงออกอย่างชัดเจน กระนั้นเขาก็คิดว่าแม่น่าจะพอเอาได้เลาๆ... ชายหนุ่มตั้งใจเอาไว้ว่าคู่ครองของเขาจะต้องต่างจากแม่ ซึ่งนั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้ที่ผ่านมาเขาไม่ได้ยกระดับความสัมพันธ์กับผู้หญิงหลายคน เพราะพวกเธอเหล่านั้นมักจะมีบางสิ่งให้เขาระลึกถึงแม่

'ลูกดัดตัวเองเกินไป' เทพทัตออกความเห็น พ่อเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่เขาเคยเปิดอกคุยตรงๆ ว่าไม่อยากมีแฟนที่เหมือนแม่ 'พ่อว่าลึกๆ แล้วลูกก็รักในตัวตนของแม่นะ ไม่อย่างนั้นผู้หญิงที่ลูกชอบจะมีส่วนคล้ายแม่ในทางใดทางหนึ่งกันหมดเหวอ อย่าฝืนตัวเองเลย อีกอย่างจริงๆ แม่เขาก็ไม่ใช่ผู้หญิงที่แย่หรือก เพียงแต่แม่เขาคงไม่เหมาะจะลงหลักปักฐานกับใครเท่านั้นเอง'

หม่อมราชวงศ์เทพทัตยังคงปกป้องอดีตภรรยาเสมอ พ่อไม่เคยสอนให้เขาเกลียดแม่ มีแต่พร่ำบอกให้รักด้วยซ้ำ เนื่องจากเขาไม่ค่อยได้อยู่กับแม่ ซึ่งเขาเองก็เชื่อว่าแม่เกลียดแม่ และเขารู้ด้วยว่าพิมพ์ภัทราก็มีข้อดีหลายอย่างแต่ก็นั้นแหละ...เขาแค่ไม่อยากมีภรรยาแบบท่านเท่านั้นเอง

อย่างไรก็ตาม เขาไม่รู้เหมือนกันว่าเหตุใดผู้หญิงที่เขาชอบถึงมีส่วนคล้ายแม่ ลำพังถ้าคล้ายในส่วนดีๆ ของท่านก็ไม่ใช่ไร แต่พวกเธอดันมีนิสัยคล้ายท่านในทางที่เขาไม่ชอบนี่สิ เป็นต้นว่าบางคนก็เอาแต่ใจเกินไป บางคนก็เอาแต่แต่งตัวและเข้าสังคม อยู่ด้วยไม่นานเขาก็ปวดหัวจนต้องขอบาย

"เอาเถอะ คุณแม่รู้ว่าเทมส์ต้องเลือกอย่างพิถีพิถัน แล้วยังไงมันก็ชีวิตของเทมส์ คุณแม่ไม่ก้าวก่ายหรือก" สำหรับพิมพ์ภัทราแล้วลูกชายคนนี้ก็เหมือนพ่อของเขา คือนิ่งและสุภาพจนท่านต้องเกรงใจเรื่อยๆ ดังนั้น

ท่านจึงไม่คิดจะสอดมือเข้าไปยุ่งกับชีวิตส่วนตัวของเขามากนัก ทว่า...
"แค่อย่าให้สะใภ้กลางของแม่เป็นแบบผู้หญิงไร้มารยาทคนนี้นักพอ!"

"คุณแม่ครับ..." หม่อมหลวงเทวีขลุ่ยส่งเสียงเป็นเชิงปรามทันทันที เขา
ไม่นึกว่าแม่จะวกกลับไปพูดถึงหนึ่งนาเรตอีก หน้าซ้ำครั้งนี้เสียงของท่าน
ยังดังขึ้นด้วย จนเป็นไปได้ว่าครั้งนี้หญิงสาวที่อีกโตะอาจได้ยิน

"ไหนจะอวดเก่ง ปากดี พวกผู้หญิงร้ายๆ นี่ไม่ใช่แค่อย่าเอามาเป็นเมีย
แค่เข้าไปใกล้ก็ห้ามะเทมส์ มันไม่เป็นมงคลต่อชีวิต!"

ที่หนึ่งนาเรตนัดเจอเพื่อนสนิทในวันนี้ก็เพื่ออัปเดตชีวิตกันโดยเฉพาะ
หลังจากเรียนจบและต้องทำงานของตัวเองก็เป็นเรื่องธรรมดาที่พวกเขา
จะมีโอกาสได้พบปะกันน้อยลง เธอยุ่งกับการทำแบรนด์เฟอร์นิเจอร์ ขณะที่
ลินินากซึ่งเรียนจบด้านบัญชีก็ไปทำงานในหนึ่งใน Big4* ของวงการบัญชี
จนเมื่อเกือบสองปีก่อนอีกฝ่ายก็ลาออกเพื่อมาเรียนต่อปริญญาโท นัยว่า
หลังจากนี้จะกลับไปช่วยกิจการที่บ้าน แต่เพื่อนก็บอกว่าจุดประสงค์หลัก
ที่ครอบครัวอยากให้ไปเรียนปริญญาโทก็คือ 'ขยายเครือข่ายเส้นสายและ
หาคู่'

โปรแกรมที่ฉันไปเรียนก็แหล่งรวมลูกหลานเจ้าของกิจการดีๆ นี่แหละ
แถม เห็นว่าจะรับเข้าเรียนนี้ไม่ใช่แค่ดูโปรไฟล์คนเรียน แต่ดูไปถึงโปรไฟล์
ครอบครัวโน่น ลินินากเล่าหลังจากได้รับการตอบรับเข้าเรียนเรียบร้อยแล้ว
'แล้วก่อนหน้านี้มีคนได้แพนจากโปรแกรมนั้นจนแต่งงานแต่งงานกันไป
หลายคู่แล้วไง เจอกันในโปรแกรมนี้ฐานะก็สมน้ำสมเนื้ออยู่แล้ว หมาบ้าฉันนี่
หวังสุด นี่นอกจากเรียนให้จบแล้วต้องหาคู่ด้วย ะไรยากกว่ากันก็ไม่รู้'

ฟังแล้วก็ไม่แปลก พวกพ่อแม่โดยเฉพาะที่บ้านรวยย่อมอยากให้

* บริษัทให้บริการตรวจสอบบัญชีและให้คำปรึกษาทางธุรกิจที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก 4 บริษัท ประกอบไปด้วย
Deloitte, Ernst & Young, KPMG, PwC

ลูกของตัวเองได้คุ้มครองในระดับเดียวกัน จะได้เป็นการต่อยอดส่งเสริมกัน แต่เธอก็อดขำไม่ได้สักทีเวลานึกถึงคำพูดของวรายศตอนเธอถามว่าที่ท่านไม่กังวลเรื่องความโสดของเธอเหมือนพ่อแม่คนอื่นเป็นเพราะไม่อยากจะให้มีแฟนหรือเปล่า

'ใครบอก พ่อไม่กังวลเพราะมันไม่ใช่เรื่องของพ่อต่างหาก ลูกจะมีแฟนหรือไม่ก็มีแล้วแต่เลย ถ้ามั่นใจว่าพ่อตายไปแล้วจะอยู่ได้โดยไม่เหงาลูกจะอยู่เป็นโสดก็ตามสบาย'

'แล้วอยากมีหลานเหมือนคนอื่นไหม'

'บางทีก็อยาก แต่ลูกเป็นคนอึดท้อง พ่อจะเอาความอยากของพ่อไปกดดันลูกได้ไง'

'นี่แหละพ่อของเธอ ไม่ต้องแปลกใจเลยว่าทำไมเธอถึงรักและสนิทกับพ่อมาก'

'แล้วอาจารย์ที่ปรึกษาของฉันก็ตั้งานกลับ สิ่งแก้แบบแดงเถือกแทบทั้งเล่มอะแก...'

สินีนากำลังเล่าประสบการณ์การทำไอเอสหรือสารนิพนธ์ของตัวเอง หนึ่งนาเรศก็ตั้งใจฟัง จนกระทั่งได้ยินเสียงคันทูแว่วมาจากทางด้านหลัง มันดึงให้เธอแบ่งสมาธิไปเงี่ยหูฟังอย่างช่วยไม่ได้ ก่อนที่สุดท้ายเธอจะยกมือขึ้นเป็นเชิงบอกให้เพื่อนหยุดพูด อีกฝ่ายทำท่างแต่ก็หยุดพูดทันที ขณะที่เธอพุ่งความสนใจไปที่เสียงพูดคันทูทางด้านหลังนั้น

"นาถ ไหนๆ เราก็กินกันเสร็จแล้ว เตี่ยวเรามูฟไปนั่งที่ร้านอื่นกันได้ปะ" หนึ่งนาเรศถาม

"ก็ได้อะ" เพื่อนตอบทั้งที่ยังตุงๆ "จะไปตอนนี้เลยหรอ"

"ฉันไปตอนนี้ แล้วเตี่ยวแกค่อยตามฉันไป"

"หา ยังไงนะ"

"ฉันต้องฉวยเตี่ยวไปทักทายคน แกคงไม่อยากไปพร้อมกับฉันหรอก"

แอบเนียนๆ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ไว้ละ" หนึ่งนาเรตส่งเพื่อนจากนั้นก็หันไปคว้า
กระเป๋าสะพายลุกขึ้นจากเก้าอี้อย่างรวดเร็ว ไม่นำพาว่าสินีนาถจะเหวอ
แค่ไหน

หญิงสาวขยับกระเป๋าสะพายให้พอดีป่าอย่างเป็นธรรมชาติ จากนั้น
ก็เดินฉับๆ ตรงไปหยุดตรงข้างโต๊ะของสองแม่ลูก

"สวัสดิ์ดีค่ะคุณเทมส์ ฉันแวะมาทักทาย เดี่ยวจะโดนหาว่าไร้มารยาท"

หม่อมหลวงเทวีษณ์เงยหน้ามองเธอแบบอึ้งๆ ขณะที่พิมพ์ภัทรา
ซึ่งหวาดระแวงตั้งแต่เห็นเธอลุกจากโต๊ะซึ่งตาใส่คนมีมารยาททันที

"เดี๋ยวฉันก็ไปแล้วค่ะ ไม่อยากยืนอยู่ตรงนี้นาน กลัวจะโชคร้าย
ฉันแค่จะมาถามคุณว่าตกลงรู้หรือยังคะว่าใครกันแน่ที่ควรได้รับการอบรม"
หนึ่งนาเรตไปรยยิ้มหวานอีกครั้งก่อนจะค้อมศีรษะ "ลานะคะ"

บทที่ 3

वास

"อ๊อ้ย หงุดหงิดๆๆ"

เสียงอะอะโวยวายที่ดังขึ้นหลังจากประตูสตูดิโอถูกเปิดเข้ามา จุดให้ชาคริตซึ่งกำลังนั่งควงดินสอหันไปมอง พอเห็นร่างงามในชุดเดรสเข้ารูปเซ็กซี่พองามกำลังตรงมาเขาก็แค่สายตาทิ้งไว้แบบเงิบๆ ปล่อยให้ผู้มาใหม่ทิ้งตัวลงบนโซฟาเดี่ยวดีไซเนอร์ซึ่งมีรูปทรงดูเหมือนบัลลังก์

หนึ่งนาเรศวางกระเป๋าสะพายแบรנדตั้งไว้บนโต๊ะตัวเล็กข้างๆ พร้อมกับตัวตบช้ำไข้วอย่างเป็นธรรมชาติ ซอคริสตัลตรงหัวรองเท้าของเธอต้องแสงไฟและก่อให้เกิดแสงสีพราวพราย

"คริต เงียบอยู่ได้ จะไม่ถามหน่อยหรอว่าฉันหงุดหงิดอะไร นี่วันแอร์โทมให้ถามแล้วนะ" หญิงสาวหันกลับมาทำหน้าที่ใส่คนที่ยังคงควงดินสอแบบไม่รู้ร้อนรู้หนาว

"ไปเจอนาถมาไม่ใช่หรือไง"

ชาคริตยอมส่งเสียงถามตามอีกฝ่ายต้องการ กระนั้นกลับถามไปคนละทางโดยสิ้นเชิง...เมื่อสองสามวันก่อนเธอโทรมาบอกว่านัดเจอกับสินีนาถและถามว่าเขาจะไปด้วยไหม แต่เขาปฏิเสธไปเพราะอยู่ในช่วงคิดงาน

ซึ่งปกติเขาจะไม่ออกไปข้างนอกให้โดนสิ่งเร้ารบกวน

"ใช่ ไปเจอนางมา แต่ฉันไม่ได้หงุดหงิดเพราะเจอนาง ฉันหงุดหงิดเพราะเจอคนอื่น!"

"เจอไฮโซพิมพ์หรือลูกชายมาละ"

"เฮ้ย นายรู้ได้ไงอะ นางบอกเธอ" หนึ่งในนาเรศทำท่าทำทึ่งๆ

"เปล่า แต่ระยะหลังก็มีแค่สองคนนี่แหละที่แค่ได้ยินชื่อเธอก็หงุดหงิดแล้ว"

"มันก็จริง" เธอได้แต่ยอมรับ "แต่วันนี้ฉันไม่ได้เจอแค่คนเดียวนะ เจอทีเดียวแพ้กูเลย"

"แจ็กพ็อตว่างั้น"

"ใช่ แถมยายป้าหนักหาเรื่องเห็บฉันอีกแล้วด้วย" หญิงสาวพ่นลมหายใจแต่พูดได้แค่นั้นซาคริตก็ตืดนิ้วเปาะ

"เอาสินี่แหละ"

"หา อะไรนะ" หนึ่งในนาเรศง

"ฉันกำลังเลือกสีไซพาตัวใหม่อยู่ เอาสีชุดที่เธอใส่อยู่แล้วกัน"

พอพูดจบชายหนุ่มก็หันไปเปิดไกดส์ดู พอเปิดมาถึงหน้าโทนสีเหลือง เขาก็ยกไกดส์แล้วหันมาหาเธออีกรอบ สายตาตวัดไปมาระหว่างชุดเดรสกับตัวอย่างสีในมือหลายรอบ ก่อนที่คิ้วเข้มจะขมวดเข้าหากันแล้วเขาก็ออกปาก

"ลูกมาใกล้ๆ หน่อยสิหนึ่ง"

หนึ่งในนาเรศลุกเดินไปใกล้โต๊ะทำงานของอีกฝ่ายโดยดี ครั้นเห็นเขายังพยายามเอาสีเทียบกับชุดกระโปรงแล้วเธอก็อดถามไม่ได้

"แล้วตัวแคปสีล่ะ" หญิงสาวหมายถึงอุปกรณ์พกพาขนาดเล็กที่มีความสามารถในการดูดตัวอย่างสีจากสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเนื้อผ้าหรือพื้นผิวใดๆ ได้ราวเป็นอุปกรณ์ดูดสีในโปรแกรมเกี่ยวกับกราฟิกทีเดียว

"หายไปไหนไม่รู้" ซาคริตตอบหน้าตาเฉย พอเขาเทียบสีจนพอใจแล้ว

ก็หันกลับเข้าหาโต๊ะอีกครั้ง

"เฮ้ย! หายไต่ใจ ตัวนั้นตั้งเกือบพันเหรียญเลยนะ!" เธอโวยลั่นสตูดิโอ

"มันก็อยู่ในสตูดิโอเนี่ยแหละ แค่อายุตรงไหนไม่รู้"

หนึ่งนาเรศฟังแล้วอ้าปากค้าง ครั้นเห็นว่าอีกฝ่ายเข้าไปอยู่ในโลกของการทำงานแล้วก็ได้แต่ปลง เธอหมุนกายกลับไปนั่งตามเดิม หากก็ยังไม่วายชู้

"ถ้านายหาไม่เจอฉันจะหักเงินนายมาซื้อเครื่องใหม่"

"คิดว่าฉันกลัวโดนหักเงินหรือไง"

คราวนี้หญิงสาวกลอกตาไปมา แต่ก็เถียงไม่ได้ เธอเป็นคนจ่ายเงินเดือนให้เขา ดังนั้นเธอจึงทราบดีว่าการซื้ออุปกรณ์ราคาสองสามหมื่นบาทไม่ได้ทำให้ชนหน้าแข้งของเขาสั้นไหวสักนิด

หนึ่งนาเรศรู้จักชายหนุ่มครั้งแรกตอนเรียนมหาวิทยาลัย เขาเรียนวิศวกรรม เอกอุตสาหกรรม ขณะที่เธอเรียนมนุษยศาสตร์เอกภาษาญี่ปุ่น ระหว่างเธอกับเขาไม่น่าจะเจอกันได้เลย ถ้าเพียงแต่ตอนนั้นบริษัทของครอบครัวจะไม่ได้กำลังมีปัญหาอย่างหนักจนเธอต้องดิ้นรนหาทางรอด และถ้าเพียงแต่ใจจริงของเขาจะไม่ได้รังงานออกแบบมากกว่างานวิศวกรรม

ซาคริตเข้าเรียนคณะวิศวกรรม เพราะโดนครอบครัวบังคับ แต่เนื่องจากใจเขาฝักใฝ่งานศิลปะและการออกแบบ พอว่างเขาจึงมักจะไปนั่งฟังบรรยายที่ภาควิชาออกแบบอุตสาหกรรมของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์จนสนิทกับอาจารย์ของภาควิชานี้มากกว่าอาจารย์คณะตัวเองเสียอีก โดยเขาตั้งใจว่าถ้าเรียนจบตามที่ทางบ้านต้องการแล้วก็จะเลือกอาชีพที่อยากทำเอง

ส่วนตัวหญิงสาวในเวลานั้นก็พยายามหาไอเดียและสินค้าใหม่ๆ ที่อาจจะช่วยพลิกชีวิตให้บริษัทของครอบครัว...แรกเริ่มเดิมทีครอบครัวของพ่อทำธุรกิจโรงงานเฟอร์นิเจอร์แบบรับเหมาผลิตเฟอร์นิเจอร์ตามสั่งเท่านั้น ภายหลังจึงขยับขยายมาสร้างแบรนด์และหน้าร้านของตัวเอง แต่ไม่ทันไรแม่ของเธอก็ตรวจพบว่า เป็นมะเร็ง ดังนั้นจึงไม่มีการทำแบรนด์เป็นเรื่อง

เป็นราว แถมกลับมาอีกที่สถานะทางการเงินก็อ่อนแอแล้ว เธอเลยตั้งใจว่าจะมาลองหาไอเดียจากงานของนักศึกษาทั้งเก่าและใหม่เพื่อจะได้อะไรบ้าง

อาจารย์สมชัยซึ่งประจำอยู่ที่ภาควิชาออกแบบอุตสาหกรรมเป็นคนแนะนำให้หนึ่งนาเรศรู้จักกับชาคริต ท่านเชี่ยวชาญงานด้านเฟอร์นิเจอร์เป็นพิเศษ เธอจึงพุ่งไปหาท่าน ขณะที่ชาคริตนั้นลองดูหลายอย่างแล้วพบว่าตัวเขาน่าจะชอบงานด้านเฟอร์นิเจอร์ อาจารย์บอกว่าน่าแปลกที่นักศึกษาสองคนจากคณะอื่นมาวนเวียนอยู่กับท่านพร้อมกัน และท่านก็ใจดีมากคอยช่วยเหลืออำนวยความสะดวกให้เธอกับเขาตลอด

ช่วงแรกหญิงสาวไม่ได้สนิทกับชาคริตเท่าไร แต่รู้จักกันในฐานะคนนอกคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ที่บางทีก็เข้าไปนั่งเรียนในคลาสวิชาด้านการออกแบบเสียเฉยๆ ด้วยกัน จนกระทั่งวันหนึ่งชาคริตบังเอิญเจอเธอนั่งเล่นเกมเตตริส* เขาเลยไหลตมาเล่นบ้าง แต่เล่นไปได้นิดเดียวเขาก็ร้องลั่นจากนั้นก็คว้ากระดาษกับดินสอมาสเก็ตซ์ไอเดียเก้าอี้อย่างรวดเร็ว แล้วก็ได้ออกมาเป็นชุดเก้าอี้แบบตัวต่อ คือมีเก้าอี้หลักตัวหนึ่ง ลักษณะเป็นกรอบไม้ข้างในกลวง ซึ่งในพื้นที่กลวงนี้สามารถทำเก้าอี้ที่มีขนาดย่อมลงเล็กน้อยสอดเข้าไปได้ พื้นที่ที่เหลือทำเป็นกล่องไม้สี่เหลี่ยมใส่เข้าไปได้อีก โดยสามารถใช้เป็นทั้งเก้าอี้เดี่ยวๆ หรือโต๊ะวางของก็ได้ หรือถ้าอยากใช้เก้าอี้แค่ตัวเดียวก็เอาของทั้งหมดเข้าไปเก็บไว้ในกรอบเก้าอี้ตัวหลักเพื่อประหยัดพื้นที่ได้เหมือนกัน

หนึ่งนาเรศชอบไอเดียเฟอร์นิเจอร์แบบบล็อกนี้มาก ดูจากดีไซน์แล้วขั้นตอนการผลิตก็ไม่ยุ่งยาก และอาจจับตลาดผู้อยู่อาศัยในคอนโดฯ ได้ พ่อของเธอชอบอมลอง เธอเลยชวนชาคริตไปปรึกษาอาจารย์สมชัย ท่านถนัดเรื่องเฟอร์นิเจอร์ระดับโลกเลยให้คำแนะนำดีๆ มากมาย รวมถึงลงมา

* Tetris เป็นเกมที่จะมีตัวบล็อกหล่นลงมาและให้ผู้เล่นหาทางจัดเรียงให้เป็นแถว เป็นเกมยอดนิยมที่ถูกทำซ้ำในเครื่องเล่นเกมประเภทต่างๆ มากที่สุดเกมหนึ่งของโลก

ช่วยเธอกับซาคริตลงมือสร้างเฟอร์นิเจอร์บล็อกชุดนี้ให้เป็นรูปเป็นร่าง โดยใช้วัสดุรีไซเคิล แล้วอาจารย์ก็บอกให้พวกเธอส่งดีไซน์ต้นแบบนี้ไปร่วมงานประกวดด้านการออกแบบและเฟอร์นิเจอร์ระดับชาติ ซึ่งก็ได้รางวัลเสียด้วย

สินี่นาถรู้จักกับนักธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์ที่ทำคอนโดฯ รายหนึ่ง นักธุรกิจคนนั้นทำคอนโดฯ ในแบบที่เป็นเอกลักษณ์คือเน้นสีสนิมสไตลและความสนุก จับกลุ่มคนอายุน้อย เพื่อนเลยติดต่อให้เธอลองเอาเฟอร์นิเจอร์ชุดนี้ไปขายให้นักธุรกิจคนนั้น ถึงแม้จะโดนกดราคาแต่คิดคำนวณดูแล้วถือว่ายังพอมีกำไร ที่สำคัญเธอก็ต้องการเงินมาหมุนเวียนในโรงงานด้วยเลยยอมขายขณะเดียวกันเธอก็ส่งชุดเก้าอี้บล็อกนี้ไปประกวดในเวทีต่างประเทศต่อ เพราะเล็งเห็นว่างานลักษณะนี้อาจขายในต่างประเทศได้ง่ายกว่า

"คิดที่สี่ว่าจะเรียกสีเหลืองนี้ว่าอะไรดี" ซาคริตส่งเสียงมาจากโต๊ะทำงานอีกครั้ง

"เหลืองนี้เหรอก" หนึ่งนาเธอก็มองสีชุดของตัวเอง หลังจากใช้เวลาคิดพักหนึ่งเธอก็เงยหน้าขึ้นมา "ออมเล็ตละกัน เอาชื่ออมเล็ต"

"หิวอยู่หรือไง" เขากามกลับขณะเอื้อมไปคว้าดินสอมาเขียนชื่อสีกำกับไว้บนตัวอย่างสี

การตั้งชื่อสีเองโดยไม่สนใจว่าคนทั่วไปจะเรียกสีนั้นว่าอะไรไม่ใช่เรื่องแปลกในวงการดีไซน์ แต่นี่ก็ถือเป็นหนึ่งในความสนุกของแบรนด์ 'วาส' ซึ่งหญิงสาวเอามาจากชื่อवासนาของแม่ โดยคำว่า 'วาส' สามารถแปลว่า 'บ้าน' ได้ด้วย นับว่าเป็นชื่อที่เหมาะสมจะเป็นแบรนด์เฟอร์นิเจอร์ดี

ตั้งแต่วันที่ขายชุดเก้าอี้บล็อกได้ล็อตแรกจนถึงวันนี้ก็เป็นเวลาเจ็ดปีแล้ว แบรนด์วาสแข็งแรงและมีตัวตนชัดเจนอย่างไม่น่าเชื่อ อีกทั้งไม่เพียงงอบกู้สถานะทางการเงินของครอบครัวได้ ตอนนี้อยอดขายของวาสอยู่ในระดับพันล้านและยังเติบโตอย่างมั่นคง บางคนบอกว่าเธอโชคดี สำหรับเธอแล้ว

"โอเคอยู่ แต่คงต้องขอดูงานจริงก่อน ไม่รู้ตอนผลิตจะมีข้อจำกัดอะไรหรือเปล่า"

"ก็ทำให้มันไม่มีข้อจำกัดสิ"

"จ้าจ" หนึ่งนาเรศแกลังทำหน้าที่น้อยหน้า

"หิวแล้ว พาไปกินข้าวหน่อยสิ"

"หน้าฉันดูเหมือนพี่เลี้ยงของนายหรือไง" หญิงสาวเหล่เพื่อน

"เปล่า แต่หน้าฉันเหมือนคนที่เพิ่งออกแบบเก๋อ๊อชายดีให้เธอเสร็จใจ"

"มันหน้าสุด" เธอยิ่งหมั่นใส่ชาคริตเข้าไปใหญ่ แต่ก็ต้องยอมรับว่าเวลานี้เขามีชื่อเสียงในวงการออกแบบเฟอร์นิเจอร์แบบติดลมบนไปแล้ว เขามีแฟนคลับแน่นหนา ไม่ว่าจะออกแบบอะไรก็เป็นที่สนใจ และเป็นไปได้มากกว่าจะทำเงิน ซึ่งเธอก็หวังไว้ว่าคราวนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น

"อยากกินปลาดิบ" เขาหันไปปิดคอมพิวเตอร์แล้วลุกขึ้น

"ฉันบอกแล้วหรือไงว่าจะไปกับนาย"

"ไม่ต้องบอกก็รู้ เพราะเธอรักฉันไง" ชาคริตยิ้มแล้วก้าวยาวๆ เดินหายไประหว่างด้านหลังสตูดิโอซึ่งมีทั้งห้องนอนเล็กๆ และห้องน้ำ

หนึ่งนาเรศกลอกตาก่อนจะเดินกลับไปหยิบกระเป๋าสะพาย ถึงจะหมั่นใส่เพื่อนแต่เธอก็ปฏิเสธสิ่งที่อีกฝ่ายพูดไม่ได้ ต่อให้เขาไม่ได้เพิ่งออกแบบเฟอร์นิเจอร์ชิ้นใหม่เสร็จ หากถ้าเขาชวนไปกินข้าวและเธอรออยู่อย่างไรเธอก็ต้องไป

หญิงสาวก็รักชาคริตจริงๆ นั่นแหละ เธอกับเขาต่อสู้ผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากมาด้วยกัน มิตรภาพจึงลึกซึ้งมาก หลายคนตั้งข้อสงสัยว่าระหว่างเธอกับเขาน่าจะพัฒนาไปเป็นคนรักได้ ซึ่งเธอก็คิดว่ามันเป็นไปได้ แต่ตอนนี้มันเป็นเพื่อนกันก็ได้อยู่แล้ว

เอาไว้ถ้าอายุสักสามสิบห้าแล้วเธอกับเขายังโสดกันทั้งคู่เธอก็อยากคิดเรื่องชวนเขาแต่งงานละกัน

โชว์รูมของวาสดังอยู่ใจกลางกรุงเทพฯ ในย่านที่ได้ชื่อว่าเป็นแหล่งรวมร้านอาหารนานาชาติ ร้านค้าเก๋ๆ รวมถึงสถานที่ท่องเที่ยวยามค่ำคืนแน่นอนว่าค่าเช่าที่แถวนี้แพงมาก แต่ด้วยภาพลักษณ์ของแบรนด์บวกกับความสะดวกของดีไซเนอร์คนสำคัญของแบรนด์ทำให้เธอยอมจ่าย

เมื่อสี่ปีก่อนซาคริตได้รับมรดกจากป้าผู้ล่วงลับที่เลี้ยงเธอมาตั้งแต่เด็ก เป็นบ้านพร้อมที่ดินหลังเล็กๆ ในย่านนี้ เขาย้ายมาอยู่ที่นี้และตัดแปลงต่อเติมมันเป็นสตูดิโอ ตัวบ้านตั้งอยู่บนที่ดินเกือบตาบอด คือมีทางเข้าแคบๆ พอให้รถยนต์คันเดียววิ่งเข้ามาได้ แต่นอกนั้นก็โดนล้อมทุกด้าน ส่วนบนถนนของฝั่งตรงข้ามทางเข้าออกบ้านเป็นอาคารพาณิชย์เรียงราย เมื่อสามปีก่อนผู้เช่าเก่าของตึกที่อยู่เยื้องกับทางเข้าออกบ้านซาคริตไม่ไกลหมดสัญญา เธอเลยเช่าตึกนี้และใช้มันเป็นโชว์รูมแห่งแรกของวาสดเสียเลย ส่วนชั้นบนก็เป็นสำนักงาน นับว่าสะดวกดี

"ตอนนี่ฉันกำลังคิดๆ เรื่องปล่อยเวอร์ชันพิเศษของชุดบล็อกอยู่ มันหลายปีแล้วถึงจะยังขายได้แต่ก็น่าจะมีอะไรใหม่ๆ บ้าง นายว่าเราทำสีพาสเทลดีไหม ขายแบบจำกัดเฉพาะซีซั่น" หนึ่งนาเรศกินอาหารญี่ปุ่นกับเพื่อนไปคุยงานไป แต่ไม่ทันไรเพื่อนก็ยื่นตะเกียบมาคีบปลาดิบไปจากจานของเธอ เธอเลยตะแคงที่ใต้โต๊ะ "แย่งกันสั่งได้ไง หมดแล้วอยากกินต่อก็สั่งใหม่สิ!"

"ก็เธอบอกเองว่าไม่ค่อยหิว แคล้งมากินเป็นเพื่อนฉัน ถ้าเธอกินไม่หมดแล้วเหลือก็เสียดาย กินจานเธอก่อนแล้วถ้าไม่พอค่อยสั่งใหม่" ซาคริตบอกน้ำเสียงเรียบเรื่องขณะคีบปลาดิบจุ่มลงไปในตัวโยชู ไม่อณาทรร้อนใจที่โดนตะแคง และแน่นอนว่าเขาไม่สนด้วยว่าจะโดนเธอลอกตาใส่ "จะทำสีพาสเทลอะไรก็ได้ทำไปเหอะ หน้าที่ขายมันของเธออยู่แล้ว"

"ที่พูดเนี่ยคือฉันอยากให้นายลองคิดหาของใหม่ๆ ไปใส่ในบล็อกด้วยไง กล่องรองเท้าหรืออะไรก็ได้"

"ถ้าพูดถึงสีพาสเทลก็ต้องขายผู้หญิง ทำกล่องเครื่องสำอางไม่ก็

กล่องเครื่องประดับดีกว่า"

"เออ จริงด้วย" หนึ่งในนาเรศทำท่าทำทึ่งๆ "ดีอะ แต่คุณนิดเดียวนายก็มีไอเดียเลย สมเป็นดีไซเนอร์"

"เปล่า ฉันแค่เก่ง" ชายหนุ่มบอกหลังจากกลืนปลาดิบลงคอแล้ว และนั่นก็ทำให้คนร่วมโต๊ะต้องกลอกตาอีกหนอย่างช่วยไม่ได้

อย่างไรก็ตาม หญิงสาวยังไม่ทันได้พูดอะไรก็เลื้อยไปเห็นว่ามีคนเดินมาหยุดยืนตรงข้างโต๊ะ เธอเลยหันไปมองแล้วก็พบใบหน้าหล่อเหลากับรอยยิ้มละมุนของบุรุษผู้หนึ่ง

"สวัสดีครับคุณหนึ่ง"

"สวัสดีค่ะคุณชายภัทร" หนึ่งในนาเรศรีบวางตะเกียบแล้วยกมือไหว้

"เราไม่ค่อยได้เจอกัน ถ้ายังไงผมขอเสียมารยาทบกวเวลาอาหารสักนิดนะครับ" หม่อมราชวงศ์ประกายภัทรยังคงไปรอยยิ้ม ก่อนจะหันไปหาชาคริต "คุณน่าจะเป็นคุณชาคริต ดีไซเนอร์ของवास"

"ค่ะ นี่คริต" หญิงสาวตอบรับก่อนจะรีบแนะนำ "คริต นี่คุณชายภัทร เจ้าของห้างสแควริโอกับพลาเซเรียไง"

"สวัสดีครับ" ชาคริตวางตะเกียบแล้วยกมือไหว้บ้าง สายตามองอีกฝ่ายอย่างประเมินระคนสนใจ

"ขอเข้าเรื่องเลยแล้วกันจะได้ไม่รบกวนเวลาคุณมาก คือคุณคงพอรู้มาบ้างว่าตอนนี้ผมกำลังทยอยรีโนเวตพลาเซเรียอยู่ และผมก็สนใจอยากได้वासไปวางขายในห้างครับ ไม่ทราบว่าคุณหนึ่งกับคุณคริตสนใจไหม"

"วางขายในห้างหรอคะ" หนึ่งในนาเรศทวนคำด้วยความประหลาดใจ

"ครับ ผมยินดีให้พื้นที่คุณทำโชว์รูมลักษณะเดียวกับที่ฝั่งตรงข้ามเลย" คุณชายประกายภัทรพยักหน้ารับ "ตอนนี้คุณกำลังกินอยู่ไม่ใช่เวลาจะตัดสินใจยังไงผมขอฝากนามบัตรไว้กับคุณนะครับ ถ้าคุณสนใจจะลองไปเดินดูที่ห้างก่อนก็ได้ ติดต่อมาได้ทุกเมื่อ"

"คะ ฉันขอลาจากคุณน้ากับคุณน้าคะ" พอรับนามบัตรจากอีกฝ่าย แล้วหญิงสาวก็รีบหันไปเปิดกระเป๋าสะพายและหยิบนามบัตรส่งให้เขาบ้าง

"ขอบคุณมากครับคุณหนึ่ง ขอโทษอีกครั้งที่รับกวนนะครับ หวังว่าเราจะได้ร่วมงานกันนะ" หม่อมราชวงศ์หนุ่มค่อมศีรษะเป็นเชิงล้าลา สองหนุ่มสาวคู่หู

"สนใจไหม" พออีกฝ่ายจากไปแล้วซาคริตก็หยิบตะเกียบอีกครั้งพร้อมกับส่งเสียงถาม

"ก็น่าสนใจนะ จำได้ใช่ไหมว่ายอดชายในไทยของเรานับเป็นแค่ห้าเปอร์เซ็นต์ของทั้งหมดเอง ห้างของเขาน่าจะมีกลุ่มลูกค้าที่ตรงกับเราด้วย"

ถึงเงินก้อนแรกของแบรนดีวาสจะมาจากการขายเฟอร์นิเจอร์ในไทย แต่ด้วยลักษณะตลาดเฟอร์นิเจอร์ของไทยทำให้หนึ่งนาเรศคิดว่าการพยายามขายเฟอร์นิเจอร์เพียงในประเทศอาจไม่พอ แถมตอนนั้นตัวเธอก็ยังเป็นแค่นักศึกษาที่ไม่มีทุนรอนมากมาย แต่โชคดีที่เธอเกิดในยุคอินเทอร์เน็ต เลยสามารถเอาสินค้าลงขายในเว็บไซต์ขายของที่จะมีคนเห็นได้ทั่วโลก ปรากฏว่าชุดเก้าอี้บล็อกของเธอไปเข้าตานักธุรกิจชาวญี่ปุ่นคนหนึ่ง เขาสนใจคอนเซ็ปต์ของงานแต่ก็ยังมีปัญหาอยู่บ้างถ้าจะส่งไปขายต่อ อีกฝ่ายให้แนวคิดที่น่าสนใจไว้หลายอย่าง โชคดีที่เธอพอพูดภาษาญี่ปุ่นได้จึงสามารถสื่อสารกันได้โดยตรง

อย่างไรก็ตาม เรื่องราวหลังจากนั้นก็ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ หลายเดือนต่อมาเป็นช่วงของการพัฒนางานให้ตรงกับที่ลูกค้าต้องการ มั่นยากลำบากเพราะเธอต้องเรียนไปด้วย แถมซาคริตก็ติดใจงานเฟอร์นิเจอร์จนไม่ยอมเรียนต่อให้จบ นอกจากรับผิดชอบตัวเองและवासแล้วเธอก็ต้องคอยดูแลให้ซาคริตฝึกเรียนในสาขาวิชาที่เขาไม่ชอบให้จบด้วย เพราะเธอก็ไม่รู้ว่าจะไปต่อได้หรือเปล่า อย่างไรก็ตามก็ต้องมีปริญญาติดตัวไว้

เป็นแผนสำรอง และตัวเธอเองก็เช่นกัน

ชุดเก้าอี้บล็อกได้รางวัลจากเวทีต่างประเทศและเป็นข่าวขึ้นมาพอดี ลูกค้าในหลายประเทศเริ่มให้ความสนใจ ขณะเดียวกันมันก็ได้รับการออกแบบปรับปรุงให้พร้อมขายที่ญี่ปุ่น การที่เริ่มมีออเดอร์เข้ามาทำให้เธอมีกำลังใจจะลุยต่อ รวมถึงมีเงินทุนที่จะต่อยอดพัฒนางาน และเมื่อเริ่มจับตลาดต่างประเทศได้หนึ่งนาเรศก็ไม่ได้หันกลับมามองตลาดไทยอีกเลย จนเมื่อสามปีก่อนที่เธอเพิ่งมาเปิดโชว์รูมแห่งแรก แต่ก็ยังไม่ได้ทำตลาดจริงจังอยู่ดี เพราะลำพังแค่ออเดอร์ต่างประเทศก็ผลิตแทบไม่ทันแล้ว หากช่วงสองปีที่ผ่านมาเธอได้กลับมาโฟกัสเรื่องการเพิ่มขีดความสามารถในการผลิต จนตอนนี้อะไรๆ เริ่มเข้าที่เข้าทางแล้ว และเธอก็กำลังคิดเรื่องการกลับมาทำตลาดในไทยอย่างจริงจังพอดี

เพราะอย่างไรวาสก็ถือเป็นแบรนด์ไทย...

"นายว่าไม่ดีเหรอ" หนึ่งนาเรศถามเมื่อเห็นว่าเพื่อนเงยบไป

"เปล่า นี่มันงานของเธอ ถ้าเธอว่าดีก็ลุยเลย" ชาคริตไหวไหล่แล้วคิบบลาดิบบจากงานของเธอไปกินอีกรอบ

ที่ผ่านมานอกจากเธอจะไม่ก้าวทำงานดีไซน์ของเขาแล้ว เขาก็ไม่เข้าไปก้าวกว่างงานบริหารและงานขายของเธอเหมือนกัน ความสำเร็จของวาสตลอดเจ็ดปีมานี้เป็นเครื่องยืนยันชั้นดีว่ากลยุทธ์ 'เขาสั่งเธอขาย' ใช้ได้ผลดี ดังนั้นก็ไม่ต้องมีความจำเป็นอะไรจะต้องเปลี่ยนแปลง

หนึ่งนาเรศพูดเสมอว่าเธอโชคดีที่ได้เข้ามาเป็นดีไซเนอร์ให้ และชายหนุ่มก็พูดเสมอเช่นกันว่าเขาโชคดีที่มีเธอมาขายของให้... ลำพังตัวเขาเองคงไม่มีปัญญาเอาเก้าอี้ไปขายที่ญี่ปุ่น และไม่สามารถสร้างแบรนด์वासให้แข็งแกร่งขนาดนี้ได้ด้วย

"เดี๋ยวฉันจะลองศึกษาดูก่อน แล้วยังไงก็ต้องมีการลองคุยรายละเอียดอีก" หญิงสาวไม่หยิบตะเกียบขึ้นมาอีกและเลื่อนงานปลาดิบไปให้เพื่อน

เสียเลย

"แต่คุณชายภัทรอะไรนี่เขาเป็นญาติคู่กัดเธอไม่ใช่หรอ"

"เออจริงด้วย" หนึ่งนาเรศเพิ่งนึกได้

หม่อมราชวงศ์ประกายภัทรกับหม่อมหลวงเทวีษณ์เป็นญาติร่วมราชสกุล
จัตรากัน เท่าที่เธอทราบห่างเป็นของฝ่ายแรก และเขาก็ตั้งญาติๆ มาช่วย
บริหารงานห้างสาขาสำคัญ โดยหม่อมหลวงเทวีษณ์ก็เป็นหนึ่งในนั้น

"เมื่อก็เขาพูดถึงพลาเซเรียไซ้ใหม่ ไม้ไซ้สแควริโอ" หญิงสาวถามเพื่อน
เพื่อความแน่ใจ พออีกฝ่ายพยักหน้ายืนยันเธอก็พ่นลมหายใจพรีด

พลาเซเรียเป็นห้างตั้งเดิมของครอบครัวจัตราและมีหลายสาขา แต่
สแควริโอเป็นห้างใหม่เอี่ยมซึ่งแตกแบรนต์ออกมาเพื่อจับตลาดไฮเอนด์
โดยเฉพาะ ทว่าช่วงหลังก็มีการรีโนเวตและอัปเดตพลาเซเรียสาขาเก่าๆ
ให้ทันสมัยและหรูหราขึ้น

"แปลว่าไม่เอาแล้ว" ซาคริตเล็กคิ้ว

"ได้ไง นี่มันเรื่องธุรกิจ ห้างแบบนี้ไม่ได้เข้าไปง่ายๆ นี่เจ้าของห้าง
มาชวนเอง จะทิ้งโอกาสได้ไง" เธอร้องก่อนจะพ่นลมหายใจอีกพรีด "ฉัน
ได้ยินมาว่าพลาเซเรียรีโนเวตตั้งหลายสาขา ฉันคงไม่ช่วยขนาดนั้นมั้ง"

บทที่ 4 ผู้ชายนาราคาญ

หนึ่งนาเรศเห็นรถเบนซ์คันใหญ่ที่จอดชิดริมรั้วบ้านของตัวเอง มาแต่ไกล เธอเม้มริมฝีปากแข็งๆ นิดหนึ่งหากก็พารถพอร์ชเอสยูวีคันโต ของตัวเองวิ่งตรงต่อ พอเข้าไปใกล้ประตูรั้วบ้านเธอก็หยิบรีโมตขึ้นมากด ครั้น ประตูเปิดกว้างพอแล้วเธอก็บังคับรถเลี้ยวผ่านรั้วบ้านเข้าไปด้านใน

ครอบครัวของหญิงสาวอาศัยอยู่ในย่านชานเมืองตั้งแต่แรก หลังจาก ตั้งตัวได้เธอก็ขอให้พ่อขายบ้านเดิม เพราะช่วงหลังที่นั่นมีปัญหาน้ำท่วมกับ ละครแวนั้นเริ่มมีโจรเยอะ โดยเธอซื้อบ้านใหม่ในหมู่บ้านใหญ่ แต่ก็อยู่ไม่ไกล จากบ้านเดิมนักเพราะต้องให้พ่อเดินทางไปโรงงานเฟอร์นิเจอร์สะดวกด้วย ที่ผ่านมาเธอพยายามขยายโรงงานโดยซื้อที่ดินรอบๆ จนกระทั่งขยายต่อไปไม่ได้ เธอจึงไปซื้อที่ดินผืนใหม่เพื่อตั้งโรงงานใหม่อีกแห่ง กระนั้นก็เลือกที่ดิน ที่ไม่ไกลจากโรงงานเดิมอยู่ดี พ่อของเธอชินกับที่ทางแถวนี้และเธอก็ไม่เห็น ความจำเป็นต้องบังคับให้ท่านเปลี่ยน

อย่างไรก็ตาม ตอนนี้หนึ่งนาเรศซื้อคอนโดฯ ห้องเล็กๆ แถว ไกลกลางเมืองเอาไว้พำนักเองด้วย เพราะบางที่เธอมีธุระในเมือง ถ้าเข้า หรือตึกเกินไปเธอก็ขี่เกียจฝ่ารถติดขับรถกลับมาบ้าน ซึ่งเธอมีประสบการณ์

มาแล้วว่าถ้าวันไหนแย่มากๆ ก็อาจต้องใช้เวลาเดินทางถึงสองสามชั่วโมง
ทีเดียว

หญิงสาวลงจากรถพร้อมกับสวมคาร์ดิแกนใหม่พรมไปด้วย เพราะ
ถึงจุดเดรสที่เธอใส่ตอนนี้จะไม่ได้ไปแต่คอกก็ค่อนข้างกว้าง สวมเสื้อคลุมไว้ก่อน
จะดีกว่า ครั้นเรียบบร้อยแล้วจึงเดินไปเปิดกระบะโปร่งหลัง ระหว่างทางกลับบ้าน
เธอแวะซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อซื้อข้าวของเครื่องใช้เข้าบ้านด้วย... พ่อเธอก็เหมือน
ผู้ชายส่วนใหญ่ พ่อไปซื้อของเองก็ซื้อผิดซื้อถูก มีแค่พวกอาหารที่ทาน
ไม่ค่อยพลาด เธอเลยตัดปัญหารับหน้าที่เป็นคนซื้อของใช้เข้าบ้านเสียเอง
อย่างไรเสียถ้าไม่ติดขัดอะไรเธอก็จะกลับมาค้ำที่บ้านอยู่แล้ว

"หนึ่ง พ่อเนี่ยกว่าวันนี้ลูกจะค้ำที่คอนโดฯ ซะอีก" วรยศโผล่หน้าออกมา
จากในตัวบ้าน

"ตอนแรกก็ว่าอย่างนั้นแหละค่ะ แต่พอดีเคลียร์งานเสร็จเร็ว"

"แล้วนั่นซื้ออะไรมาเยอะแยะอีกแล้ว"

"เยอะที่ไหนล่ะ หนึ่งไม่ได้ซื้อของเข้าบ้านมาเกือบเดือนแล้วนะ"

พอวรยศเห็นว่าลูกสาวสามารถถือข้าวของทั้งหมดเองได้เลยหยุดยืนรอ
อยู่ตรงมุขหน้าบ้าน ครั้นร่างโปร่งเดินเข้ามาใกล้จึงพูดเบาๆ

"ซั้ยมมา..."

"เห็นรถที่หน้าบ้านแล้วค่ะ" หนึ่งนาเรศยิ้มตอบ "เขาจะอยู่ถึงกินข้าวเย็น
เลยไหม"

"น่าจะ"

"งั้นเดี๋ยวหนึ่งขึ้นไปเอาของบนห้องแล้วซึ่งดีกว่า"

ผู้เป็นพ่อมีสีหน้าหนักใจหากก็ไม่ได้พูดอะไร เพียงปล่อยให้ลูกสาว
เดินผ่านเข้าไปในบ้าน

"สวัสดิ์ค่ะคุณอาชัย" หนึ่งนาเรศยกมูมปากเป็นรอยยิ้มเล็กๆ ตามมารยาท

"วันนี้หนึ่งกลับบ้านด้วย อาโชคดีจริงๆ เลย" วัชชัยยิ้มร่า

"วะเอาของมาส่งให้คุณพ่อนะค่ะ" เธอบอกแล้วเดินหัวถุงข้าวของตรงลึกเข้าไปทางครัวหลังบ้าน

ธวัชชัยเป็นเพื่อนรุ่นน้องของพ่อ พ่อรู้จักเขาที่งานเลี้ยงรุ่นมหาวิทยาลัย แล้วคุยกันถูกคอเลยติดต่อกันมาเรื่อยๆ อีกฝ่ายเป็นเจ้าของตลาดหลายแห่งและมีฐานะดี เธอรู้จักธวัชชัยตั้งแต่เริ่มเรียนมัธยมต้นและสนิทสนมกับอีกฝ่ายดี จนกระทั่งช่วงหลังเรียนจบมหาวิทยาลัยเธอจึงรู้สึกว่าเขามองเธอด้วยสายตาแปลกๆ

หญิงสาวพอจะทราบว่ายธวัชชัยเป็นคนเจ้าชู้ มีบ้านเล็กบ้านน้อยสำหรับเธอมันน่ารังเกียจ แต่ก็พยายามคิดว่าเขาเป็นเพื่อนที่ดีที่ต่อครอบครัว กระนั้นสายตาของเขาในช่วงที่เธอเรียนจบก็ทำให้เธอหวาดระแวงปนไม่สบายใจ อาจเพราะเธอโตเป็นสาว รวมถึงเริ่มมีเงินพอจะดูแลตัวเองและแต่งตัวก็ได้... ตอนแรกเธอไม่ค่อยแน่ใจ บวกกับยุ่งๆ เรื่องงานจนไม่ค่อยได้เจอธวัชชัย จนกระทั่งช่วงปีสองปีหลังมานี้อะไรๆ เริ่มอยู่ตัว และเธอก็มีโอกาสดูพบธวัชชัยบ่อยขึ้นโดยไม่ตั้งใจ ความไม่สบายใจเก่าก่อนจึงหวนกลับมาตอกย้ำอีกครั้ง

หนึ่งนาเรศตัดสินใจพูดกับพ่อตรงๆ ขณะเดียวกันเธอก็เข้าใจว่ามันเป็นเรื่องยากที่ลู่อ พ่อจะห้ามอีกฝ่ายเข้าบ้านทั้งที่คบหาสนิทสนมกันมานาน เธอเลยเป็นฝ่ายเลี้ยงเขาเอง ซึ่งมันก็ไม่ยากอะไรในเมื่อเธอมีคอนโดเพียงแต่มันก็น่ารำคาญบ้างโดยเฉพาะตอนที่เธออยากกลับมาค้างกับพ่ออย่างวันนี้ กระนั้นเธอก็ไม่ได้โทษพ่อ เธอรู้ว่าช่วงหลังทำนั้นก็พยายามเลี้ยงจะติดต่อกับธวัชชัยแล้ว เพียงแต่ถ้าเจอกรณีบุกมาที่บ้านแบบนี้คงไม่ใช่

น่าหงุดหงิดชะมัด!

หนึ่งนาเรศเลือกวะห้างสรรพสินค้าก่อนกลับเข้าคอนโด เพื่อกินมื่อเย็น ขณะที่กำลังเดินเลือกว่าจะกินอะไรที่ร้านไหนอยู่นั้นก็มีเสียงเรียกชื่อ

ดังมาจากด้านหลัง พอหันไปเธอก็จึงพบไทรภพกำลังกึ่งเดินกึ่งวิ่งตรงมาหาเธอ
ท่าทางน่าจะออกมาจากร้านอาหารร้านหนึ่งที่เธอเพิ่งเดินผ่าน

ผู้ชายนำรำคาญมาอีกคนแล้ว!

"หนึ่ง คุณไม่รับโทรศัพท์ผมเลย"

"แล้วทำไมฉันต้องรับล่ะคะ ในเมื่อฉันไม่ได้มีธุระอะไรต้องคุยกับคุณนี่"
หญิงสาวตอบกลับอย่างไม่รักษาน้ำใจ

ไทรภพเข้ามาจีบหนึ่งนาเรศเมื่อหลายเดือนก่อน ช่วงแรกเธอคิดว่า
อีกฝ่ายก็ไม่ได้แย่และตั้งใจว่าจะลองดูไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเธอได้ทราบว่
แท้จริงเขามีแฟนอยู่แล้ว เธอเลยบอกเขาตรงๆ ว่ารังเกียจพฤติกรรมของเขา
แต่การณ์กลับกลายเป็นว่าเขาบอกเลิกกับแฟนเก่าแล้วจีบเธอต่อ กระนั้นเธอ
ก็ไม่ได้ประทับใจเลย เพราะมันผิดมาตั้งแต่เข้ามาจีบเธอทั้งที่ยังมีแฟนแล้ว
หน้าซำ้มันยังทำให้เธอโดนบางคนมองว่าเป็นต้นเหตุให้เขาเลิกกับแฟนเสียอีก
เธอเลยประกาศให้เขารู้ชัดๆ อีกรอบว่าจะไม่มีทางพัฒนาความสัมพันธ์
กับเขา และเธอก็บอกนักข่าวสายสังคมไปแบบเดียวกันเพื่อป้องกันไม่ใ้
เกิดข่าวรักสามเส้าให้ชื่อเสียงของเธอเสื่อมเสีย

ทว่าไทรภพก็ไม่พยายามเข้าใจอะไรเลย เขายังวนเวียนตามจีบเธอ
จนเธอตัดปัญหาด้วยการบล็อกการติดต่อทุกช่องทาง หลีกเลี่ยงการไปงาน
ที่รู้ว่าจะได้เจอกับอีกฝ่าย หรือกระทั่งเดินหนีเขาดี้อๆ ให้ทุกคนเห็น จนตอนนี้
ก็ผ่านมาสองสามเดือนแล้วกระนั้นเขาก็ยังไม่เลิก

ทำไมเธอถึงเจอแต่ผู้ชายแบบนี้ก็ไม่รู้!

"หนึ่ง อย่าใจร้ายกับผมนักเลย" อีกฝ่ายโอดครวญ สีหน้าท่าทางน่าสงสาร

"ฉันยินดีเป็นเพื่อนกับคุณค่ะ แต่ทราบได้ที่คุณยังคิดอยากเป็นมากกว่านั้น
ฉันก็มีสิทธิ์ที่จะเลือกไม่คุยกับคุณ"

"ทำไมคุณต้องเอาอดีตมาตัดสินปัจจุบันของผมด้วย มันต่างกรรม
ต่างวาระกัน คุณให้โอกาสผมบ้างไม่ได้หรือไง"

"ไม่ค่ะ" หนึ่งในเรศยืนยันหนักแน่น "ยังงั้นก็ไม่ได้ชอบคุณอยู่แล้วด้วย คุณควรจะยอมรับแล้วก้าวต่อไปค่ะ และถ้าจะให้ดีก็อย่าไปจีบผู้หญิงคนอื่น ทั้งที่มีแฟนอยู่แล้วอีก มันทุเรศ"

"ผมรู้ว่าสิ่งที่ผมทำมันไม่ดี ผมสำนึกแล้ว ยังไงผมจะไม่มีวันทำแบบนี้ กับคุณแน่ๆ หนึ่ง ผมหลงรักคุณจริงๆ นะ แล้วผมก็ไม่เคยรู้สึกขนาดนี้กับผู้หญิงคนอื่นเลย"

"ขอโทษด้วยนะคะ พอตัดสินใจเป็นพวกที่เชื่อว่าถ้ามีครั้งแรกมันก็ต้องมี ครั้งที่สองได้ คุณไปหาผู้หญิงคนอื่นที่ใจกว้างกว่าฉันและยอมให้โอกาสคุณ ได้ดีกว่าค่ะ"

หญิงสาวรำคาญมากขึ้นทุกวินาที ขณะที่กำลังคิดว่าจะหันหลังเดินหนีไปเฉยๆ ดวงตากลมโตะก็เลื้อยไปเห็นบุรุษสูงวัยคนหนึ่ง ท่านยืนทำท่ารีๆ รอกๆ มองมาคล้ายไม่แน่ใจว่าควรเข้ามาตีไ้ม สองมือของเธอยกขึ้นไหว้โดยอัตโนมัติ และนั่นก็เหมือนเป็นสัญญาณให้ท่านเดินเข้ามา

"ลุงคงไม่ได้มาขัดจังหวะใช่ไหม"

"ไม่เลยค่ะ" หนึ่งในเรศรีบบอก "หนูกำลังจะไปพอดี"

หม่อมราชวงศ์เทพทัตหันไปรับไหว้ไตรภพ หากสายตาลอบเหลือบมองหญิงสาวคล้ายประหม่น ก่อนที่ท่านจะส่งเสียงอีกครั้งโดยยังมีรอยยิ้มบางๆ ฉายอยู่บนใบหน้า

"ลุงก็กำลังจะโทรหาหนูหนึ่งว่ามาถึงหรือยัง ลุงจำไม่ได้ว่าเรานัดกันไว้ที่ร้านไหนแน่"

หนึ่งในเรศกะพริบตา แล้ววินาทีถัดมาเธอก็หัวเราะเบาๆ

"คุณลุงจำไม่ได้ก็ไม่แปลกหรอกค่ะ เรานัดเวลากันแต่ลิ้มรสเรื่องร้านคงเพราะตอนนั้นเรารีบๆ นี่หนูกำลังคิดว่าจะโทรหาคุณลุงเหมือนกัน" รอยยิ้มของหญิงสาวจางลงเมื่อเธอหันกลับไปหาไตรภพที่ยืนมองมาคล้ายกำลังพยายามจับต้นชนปลาย "...ฉันขอตัวนะคะคุณไตร หวังว่า"

คุณจะไม่เข้าใจเสียที่ว่ายังงั้นก็ไม่มีทางคบหาเป็นแฟนกับคุณแน่ๆ อีกอย่างผู้ชายที่พูดไม่รู้เรื่องมันน่ารำคาญด้วย"

"เอาไว้เจอกันใหม่ นะคุณไตร" ชายสูงวัยพูดอย่างนุ่มนวลเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น จากนั้นท่านก็หันไปหาหนึ่งนาเรศที่ยืนเบี่ยงตัวรอในลักษณะพร้อมออกเดิน และเมื่อท่านก้าวเดินเธอก็ก้าวตาม

"ไปร้านไหนกันดีคะ" หนึ่งนาเรศถามอย่างเป็นธรรมชาติ แม้แต่ที่จริงแล้วเธอจะไม่ได้นัดกับหม่อมราชวงศ์เทพทัตเอาไว้ ความจริงเธอไม่มีเบอร์โทรของอีกฝ่ายด้วยซ้ำ จะมีได้อย่างไรในเมื่อเธอเคยคุยกับท่านแค่ครั้งเดียวเท่านั้น...แต่ครั้งนั้นท่านก็ช่วยเธอไว้เหมือนวันนี้

เมื่อเดือนก่อนหญิงสาวไปงานเลี้ยงฉลองมงคลสมรสงานหนึ่ง แล้วอยู่ดีๆ หม่อมราชวงศ์เทพทัตก็เข้ามาทัก ตอนนั้นเธอยังไม่ทันได้คุยกับท่านจริงจัง เพราะไตรภพเข้ามาทักอีกคนก่อน แต่เท่าที่ฟังเกริ่นก็พอจะจับใจความได้ว่าท่านน่าจะรู้เรื่องระหว่างเธอกับอดีตภรรยาและลูกชาย กระนั้นพอไตรภพมาขัดพ่อของหม่อมหลวงเทวีษฎ์เลยต้องเงียบไป

วันนั้นชายหนุ่มก็ทำตัวเหมือนวันนี้ คือพยายามตีเธอโดยไม่สนใจคำปฏิเสธใดๆ ของเธอเลย เธอใกล้จะหมดความอดทนรอมร่อ จนหม่อมราชวงศ์เทพทัตช่วยเตือนสติเขาด้วยคำพูดนุ่มๆ

'คุณไตร อย่าทำให้สุภาพสตรีอี๊ดอัดเลย'

นั่นเองไตรภพจึงยอมล่าถอยไป และหลังจากนั้นเธอก็ถึงกับต้องไปไหว้ขอบคุณชายสูงวัย เสียหายที่หลังจากนั้นเธอก็ไม่ได้คุยกับท่านต่อเพราะพิธีการในงาน แต่เธอก็ประทับใจในตัวท่านมาก ไม่นึกว่าวันนี้หม่อมราชวงศ์เทพทัตจะกลับมาช่วยเธอซ้ำในเหตุการณ์ที่ยากกว่าเดิมเสียอีก เนื่องจากท่านไม่รู้เรื่องอะไรเลยแต่ก็ช่วยเธอได้สำเร็จ

"หนูเลือกเถอะ" อดีตสามีของพิมพ์ภัทรายิ้มคล้ายขำ

โชคดีที่จุดที่ไตรภพตามมาเรียกหนึ่งนาเรศนั้นอยู่ใกล้กับหัวมุมทางเดิน

เธอจึงสามารถเลี้ยวหนีจากสายตาของชายหนุ่มได้เร็ว หลังจากหันไป
เช็กให้แน่ใจว่าอีกฝ่ายไม่ได้ตามมาเธอก็หันกลับมายกมือไหว้หม่อมราชวงศ์
เทพทัต

"ขอบคุณคุณลงมากนะคะที่เข้ามาช่วย"

"ถ้าหนูไม่ได้ยกมือไหว้ลุงก็ไม่กล้าเข้าไปทักหรอก" เขายิ้ม "เจอพวก
จอมตื้อนี่ก็ลำบากหน่อยนะ"

"ยังไงหนูก็ต้องขอบคุณอยู่ดีคะ มุกมีนัดกันนี่เจ๋งมากเลย...แล้วนี่
คุณลงกินม้อเย็นหรือยังคะ"

"ยังเลย"

"แล้วมีนัดหรือเปล่าคะ ถ้าไม่มีขออนุญาตให้หนูเลี้ยงข้าวตอบแทน
คุณลงสักมื้อนะคะ คุณลงช่วยหนูไว้สองครั้งแล้ว" หนึ่งในเรศออกปากชวน
ทันที ครั้นสังเกตเห็นว่าท่านลงเลเธอก็รีบพูดต่อ "นะคะ...นะคะ หนูมีเรื่อง
อยากคุยกับคุณลงเหมือนกัน เกี่ยวกับคุณเทมส์แล้วก็คุณแม่ของเขา"

หม่อมราชวงศ์เทพทัตมองเธออย่างแปลกใจ ก่อนที่เขาจะพยักหน้ารับ

"ถ้าพูดถึงเรื่องนี้ ลุงก็อยากคุยกับหนูเหมือนกัน"

"ลุงแค่อยากบอกว่าลุงพอจะรู้เรื่องระหว่างหนูกับคุณพิมพ์ และลุง
ก็อยากรู้ว่าพอจะมีทางไหนบ้างไหมที่ลุงจะช่วยให้...เพื่อเรื่องจะไม่ลุกลาม
ไปไกลกว่านี้"

หลังจากสั่งอาหารกันแล้วหนึ่งในเรศก็เปิดประเด็นด้วยการขอให้
หม่อมราชวงศ์เทพทัตเป็นฝ่ายพูดประเด็นที่อยากพูดก่อน และเมื่อครู่ก็คือ
ประเด็นของท่าน

"หนูว่า...อาจจะไม่ทันแล้วคะ" เธอยิ้มแห้ง พอเห็นอีกฝ่ายทำท่าแปลกใจ
เธอก็เล่าเรื่องที่เธอบุกไปหาพิมพ์ภัทราให้ท่านฟังตามตรง รวมถึงเรื่องที่คุณ
คุยกับหม่อมหลวงเทวีษฎ์ด้วย

"เรื่องนี้...นานหรือยัง" หม่อมราชวงศ์เทพทัตถามหลังจากอึ้งไปชั่วขณะ
"ก็เพิ่งเมื่อไม่กี่วันก่อนนี่เองค่ะ"

"ลุงยังไม่ได้เจอเทมส์ ช่วงนี้เขายุ่งๆ กับงานรีโนเวตห้างเลยค้างที่
คอนโดฯ ไม่ค่อยได้กลับมาที่บ้าน...แต่ถึงเจอเขาก็อาจจะไม่ได้เล่าให้ลุงฟัง
อยู่ดี ลูกชายนะ" ก่อนหลังชายสูงวัยพูดเหมือนบ่นกับตัวเองก่อนจะเงยหน้าขึ้น
ส่งยิ้มให้เธอ "บางทีลุงก็อยากมีลูกสาวนะ"

หนึ่งนาเรศยิ้มรับ แม่ในใจจะคิดว่าหม่อมราชวงศ์เทพทัตไม่ควรจะมี
ลูกสาวถ้าแม่ของลูกสาวคนนั้นคือพิมพ์ภัทรา...แค่ลองนึกว่าลูกสาว
มีดีเอ็นเอของแม่สักครั้งก็น่าขนพองสยองเกล้าแล้ว

ขณะเดียวกันกับที่หญิงสาวกำลังนั่งคุยกับหม่อมราชวงศ์เทพทัต
ที่ด้านนอกหม่อมหลวงเทวีษฎ์ก็กำลังเดินปะปนอยู่กับฝูงชน ที่แรกเขาเกือบ
จะเดินผ่านร้านอาหารไปแล้ว กระนั้นใบหน้าที่คุ้นตาก็ทำให้เขาถึงกับ
ต้องหมุนกายเดินย้อนกลับมาดูให้ชัด แล้วเขาก็ต้องอึ้งเมื่อพบว่าพ่อของตนเอง
กำลังนั่งร่วมโต๊ะกับหนึ่งนาเรศ ทั้งสองคุยกันท่าทางสนิทสนมดี

คุณพ่อรู้จักเธอด้วย?

ชายหนุ่มได้แต่มองงง เพราะตอนที่เขาเล่าเรื่องระหว่างหญิงสาวกับ
พิมพ์ภัทราให้พ่อฟังท่านก็ไม่ได้บอกว่ารู้จักหนึ่งนาเรศ...เป็นไปได้ว่า
ท่านอาจเพิ่งรู้จักกับเธอ ยังไงเสียเธอก็ไปงานนี้ในงานนี้บ่อยๆ แต่...ถ้าอย่างนั้น
ทั้งสองคนคุยอะไรกัน

ในหัวของหม่อมหลวงเทวีษฎ์มีแต่คำถาม ริมฝีปากเรียวแหม่มเข้าหากัน
นิดหนึ่งก่อนจะตัดสินใจออกเดินต่อ บอกตัวเองว่าเอาไว้ค่อยถาม
หม่อมราชวงศ์เทพทัตหลังจากนี้ อย่างไรก็ตามเสียพ่อก็ไม่น่าจะปิดบังเขา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)